

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΗΘΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκαιριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευστος.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι φράγκα γαλλικά 60, ἔξμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίαι δολλάρια 4, ἔξμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΜΕΤΩΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοδῆστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐφραίμου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 6 Ἀυγούστου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 86

Ἡ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΧΑΡΑ

Α'.

Ἡ Βασιλοπούλα Χαρά ἤρθε στὸν κόσμο φέρνοντας μιά μεγάλη λύπη στὸν πατέρα της καὶ στοὺς ὑπηκόους του, ποὺ κάθε λύπη τοῦ καλοῦ τοὺς βασιλιά ἦταν καὶ δική τους: τὸ θάνατο τῆς ὡραίας βασίλισσας ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι. Πολλὲς φορές ἀργότερα. ἔταν ἀρχίζε νὰ μεγαλώνη ἡ βασίλοπούλα Χαρά κι' ἐνοιωθε τὴν ἀνάγκη τῆς παρουσίας μιᾶς μητέρας κοντά της. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτὴ της ὡπαίτιο γιὰ τὸ θάνατό της. «Ἄν δὲ γεννιόμουν ἐγώ, συλλογιζόταν, δὲν θὰ πέθαινε ἡ μαμά μου». Ὁ θάνατος τῆς μητέρας της ἐπαιρνε στὰ μάτια τῆς βασίλοπούλας τὴν ὀμορφιά καὶ τὴν ἀξία μιᾶς μεγάλης θυφίας.

Ἔτσι ἡ βασίλοπούλα Χαρά ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἀνοιξε τὰ μικρά της ματάκια στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἦταν καταδικασμένη ἀπὸ μιὰ κακιά μοῖρα νὰ μὴ γνωρίσῃ ποτέ της τὰ μητρικά χάδια.

Ὁ βασιλιάς ἐκεῖνο τὸν καιρὸ βρισκόταν μακριὰ στὰ στρατόπεδα, γιὰ τὸ βασίλειό του ἦταν σὲ πόλεμο μὲ τοὺς γειτόνους του. Κεῖ κάτω περνοῦσε μέρες τραχιεὲς ζώντας τὴ σκληρὴ ζωὴ τοῦ στρατιώτη, ποὺ πολεμᾷ καὶ ποὺ δὲν ξέρεῖ ἂν κι' ἡ ἄλλη μέρα θάνατο δική του. Ἐμφύχωνε τοὺς στρατιώτες του. Τοὺς ἔλεγε ὡραῖα λόγια γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ γιὰ τὸ καθήκον. Βράβευε τὴν ἀνδρεία καὶ τιμωροῦσε σκληρὰ τὴ δειλία καὶ τὴν ἀνυπακοή.

Ὅταν τοῦρθε μήνυμα διὰ τὴ βασίλισσα ψυχομαχοῦσε, φέρνοντας στὸν κόσμο μιὰ μικρὴ κόρη, δὲν πόνεσε μονάχα ὅσο δὲν εἶχε πονέσει ποτέ του· μά κι' ἀγανάχτησε μὲ τὴν καινούργια αὐτὴ ζωὴ ποὺ ἐρχόταν νὰ τοῦ στερῆσῃ μιὰν ἄλλη τόσο ἀγαπητὴ καὶ πολυτίμη. Μὲ λόγια ποὺ ἔδει-

χναν ὄλο του τὸ σπαραγμὸ, ἀνήγγειλε στὸ στρατὸ τὸ δυστύχημά του καὶ τὴν του νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως στὸ παλάτι. Ἦθελε νὰ προφτάσῃ ζωντανὴ τὴ γυναίκα του. Θὰ καλοῦσε τοὺς καλύτερους γιατροὺς τοῦ βασιλείου κοντά στὴν ἀρρωστη καὶ θάγωνιζόταν σκληρὰ μὲ τὸ θάνατο πρὶν τὸν ἀφήσῃ νὰ τοῦ τὴν πάρει. Μὰ ἔταν μπῆκε στὴν πόλη, βρῆκε τὸ λαὸ νὰ πενθῇ καὶ τὸ παλάτι βουτηγμένο στὰ μαύρα. Ἡ βασίλισσα εἶχε πεθάνει χωρὶς νὰ προφτάσῃ νὰ τῆς δώσῃ τ' ἀποχαιρετιστῆριο φιλίμια στὶς τελευταῖες της στιγμῆς. Ἡ ἀπελπισία του ἦταν μεγάλη. Ἐπειτα ἀπ' τὴν κηδεῖα της, — κηδεῖα μὲ χιλιάδες κόσμο ποὺ

ὁμοῖα δὲν εἶχε ξαναγίνει— κλείστηκε στὰ διαμερίσματά του καὶ δὲν ἤθελε νὰ δεῖ κανένα. Δὲ θέλησε νὰ δεῖ οὔτε τὴ μικρὴ του κόρη ποὺ πῆγαν νὰ τοῦ δείξουν οἱ κυρίες τῆς τιμῆς. Τὸ μισοῦσε τὸ ἄθῳ αὐτὸ βρέφος.

* *

Ἔτσι ἡ μικρὴ βασίλοπούλα δὲ στερῆθηκε ἀπ' τίς πρώτες μέρες τῆς ζωῆς της μόνο τὰ χάδια τῆς μητέρας. Στερῆθηκε καὶ τοῦ πατέρα τὰ χάδια. Ἐπρεπε νὰ περάσῃ κάμποσος καιρὸς γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ γαπᾷ τὴν κόρη του ὁ βασιλιάς. Αὐτὸ χρόνια βάζε τὸ μεγάλο πένθος τοῦ μονάρχου. Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε ἀπαγορεύει κάθε γιορτὴ στὸ βασι-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ διάσημος ρουμάνος βιολιστῆς Γεώργ. Μπουλανζὲ διδάσκει τὴ μικρὴ του κόρη

λειό του. Γι' αυτό ο λαός δοκίμασε μια μεγάλη ανακούφιση όταν έμαθε ότι τα βαπτίσια της μικρής βασιλοπούλας θα γιορτάζονταν με πρωτόφαντη λαμπρότητα. Έκαναν έργα τους σ' όλο το βασίλειο για να της προσφέρουν ένα καλύτερο δωρό: μια μεγάλη χρυσοπυρριμένη κούκλα, που θάνοιγόκλεινε τα μάτια της και θα μιλούσε.

Την ημέρα εκείνη δλη η πρωτεύουσα ήταν μεζεμένη κάτω απ' τα παράθυρα του παλατιού. Περιμέναν να βγεί στον εξώστη ο αδελφός που θα τους φώναζε τόνωμα που θάδειναν στη βασιλοπούλα. Στο διάστημα αυτό ο βασιλιάς κι' οι επίσημοι σκέπτονταν να βρουν ένα όμορφο όνομα. "Αξαφνα άντήχησαν από κάτω απ' το πλήθος φωνές:

— Χαρά! Χαρά! Βασιλοπούλα Χαρά!

Ο λαός είχε βρει τόνωμα που θα της έδιναν: Χαρά! Μήπως η μικρή βασιλοπούλα δεν τους είχε φέρει τη μέρα αυτή τη χαρά επειτα απ' το βαρύνθος; Έπρεπε λοιπόν να τη βαπτίσουν Χαρά. Όταν εξήγησαν στο βασιλιά την επιθυμία αυτή του λαού, δέχτηκε με συγκίνηση. Έτσι νουνός της μικρής βασιλοπούλας θα γινόταν ο λαός. Ένας αδελφός ντυμένος μ' επίσημη στολή βγήκε απ' το παλάτι και κέλεσε τέσσερις πέντε απ' το πλήθος να παρξστον στα βαπτίσια ως αντιπρόσωποι του λαού. Ο λαός ένθουσιασμένος ζητωκραύγασε. Μά ο ένθουσιασμός του ξέσπασε ακράτητος όταν μετά τα βαπτίσια, άνοιξε η μεγάλη πόρτα του εξώστη και φάνηκε ο βασιλιάς ντυμένος στα δόλωρα και κρατώντας στην αγακάλι του τη βασιλοπούλα Χαρά.

— Ζήτω ο βασιλιάς! Ζήτω η βασιλοπούλα μας Χαρά! Πάντα τη χαρά να μάς φέρνει!

Κι' ο λαός δεν είχε κακά προφητέψει: Μεγαλώνοντας η βασιλοπούλα θα γινόταν η παρηγοριά κι' η χαρά των δυστυχισμένων.

***

Η βασιλοπούλα Χαρά ήταν ένα λεπτοκαμωμένο ξανθό κοριτσάκι, που μεγάλωνε με τις φροντίδες των κυριών της τιμής. Πέρασε τα μικρά παιδικά της χρόνια μέσα σε σωρούς παιχνιδιών, που της κουβαλούσαν καθημερινά. Πόσες φορές, όταν του το επέτρεπαν οι άσχαλιες του, δεν έπαιζε μαζί της ο βασιλιάς σε μικρό παιδί κι' αυτός. Έπρεπε να βλέπατε τότε πως χτυπούσε από χαρά τα τρυφερά χερσάκια της η βασιλοπούλα. Μά η πιό όρατα σκηνή ήταν ο

ταν προσπαθούσε να περπατήσει κρατώντας το βασιλιά απ' την άκρη του σακκακιού του για να μην πέσει. Τις στιγμές αυτές ο βασιλιάς θυμόταν τη γυναίκα του. Με πόση λαχτάρα το περίμενε αυτό το παιδί και πόσο ευτυχισμένη θα ήταν τώρα αν ζούσε!

Είχε ένα πλήθος μπόννες ή βασιλοπούλα που την αγαπούσαν σαν παιδί τους, έτοιμες να εκπληρώσουν κάθε της επιθυμία. Όλες αυτές οι περιποιήσεις ένα άλλο κορίτσι θα τόκαναν όπερήφανο και σκληρό. Με τη βασιλοπούλα Χαρά συνέβαινε το αντίθετο. Δεχόταν όλες αυτές τις εκδηλώσεις της αγάπης και του σεβασμού με μια παιδική και καλοσύνη που συγκινούσε.

Αργότερα της έφεραν δασκάλους και παιδαγωγούς για να επιμεληθούν τη μόρφωσή της. Κι' αυτό ήταν ένθουσιασμένοι μαζί της. Γιατί η βασιλοπούλα ήταν τόσο έξυπνη που τ' αντιλαμβάνονταν όλα στη στιγμή. Κι' έδειχνε το ίδιο ένδιαφέρον για όλα της τα μαθήματα.

Κοντά σ' άλλα μάθαινε κι' ιππασία. Είχε για δάσκαλό της ένα γέρο-άποστορα άξιωματικό του ίππικού, που της φερνόνταν σαν πατέρα. Μια μικρή άνηψά του, που την είχε υιοθετήσει, είχε γίνει μια απ' τις καλύτερες φίλες της βασιλοπούλας. Ήταν ώρατο το θέαμα των δυο κοριτσιών, καθάλλα σε δυο μικρά άσπρα άλογα, να καλπάζουν στους μεγάλους έξοχικούς δρόμους, έχοντας στη μέση τον ψηλόκορμο γερο-συνταγματάρχη. Κι' ήταν μεγάλη η χαρά της Βασιλοπούλας όταν καλπάζοντας έβγαζαν στον ανοιχτό κάμπο. Ξεκαθλίκευαν, άφηναν τάλογά τους στους ίπποκόμους που τους συνόδευαν κι' έτρεχαν στον κάμπο. Αγαπούσε την έξοχή, τον καθάρν άέρα, τα δέντρα, τα πουλιά. Ρωτούσε το δάσκαλό της πως λέγαν αυτό το δέντρο, κείνο το πουλί, κι' ο αγαθός γερο-συνταγματάρχης βρισκόταν σε άπορία πολλές φορές προκειμένου ν' άπαντήση.

Έτσι μεγάλωνε η Βασιλοπούλα με την αγάπη όλων, σαν το πολυτιμο άνθος μιας σέρας.

***

"Α, ήταν μια μέρα άξέχαστη για τη Βασιλοπούλα Χαρά η μέρα που πήγε, με μεγάλη άκολουθία, στην εκκλησία για να πάρη την πρώτη μετάληψη. Τι όποδοχή που της έκανε ο λαός! Πόσο την αγαπούσαν! Όταν κατέθηκε απ' τη βασιλική άμαξα, ντυμένη στα δόλωρα, άκουμπώντας στο μπράτσο του πατέρα

της βασιλιά, έμοιαζε μ' έναν άγγελο πουχε κατεβεί στη γή. Μέσα στην εκκλησία την περίμεναν όλοι οι μεγάλοι τελοδοχοί του κράτους ντυμένοι επίσημα. Έν' αθόρμητο κίνημα θαυμασμού είχε στρέψει πάνω της εκατοντάδες μάτια.

Γονάτισε μ' εδλάθεια πάνω σ' ένα μεγάλο μεταξωτό προσκέφαλο, μπροστά στον άνθοστόλιστο βωμό, και πήρε απ' τα χέρια του χρυσοφορμένου άρχιερέα τη μετάληψη. Φίλησε το σεβάσμιο χέρι που της μετέδωσε τη θεία χάρη και δέχτηκε έναν άσπασμό στο μέτωπο.

— Να είστε πάντα καλή και ευσεβής, Ύψηλοτάτη, για να σας ευλογεί ο Θεός — της είπε συγκινημένος ο καλός Άρχιερέας. Έπειτα δέχτηκε τις ευχές του πατέρα της και των έπισήμων. Μά δ,τι τη συγκίνησε έξαιρετικά ήταν οι εκδηλώσεις του λαού πουχε πλημμυρίσει τη μεγάλη πλατεία της εκκλησίας κι' όλους τους γειτονικούς δρόμους. Μόλις πρόβαλε στην πόρτα της εκκλησίας, ξεσπασαν οι ζητωκραυγές κι' οι ευχές όλου αυτού του πλήθους.

— Να μάς ζήσει η όμορφη Βασιλοπούλα μας! Να μάς ζήσει η βαφτιστικιά μας!

Δέν ήταν, βλέπετε, το ξανθό αυτό άγγελικό κοριτσάκι μόνο κόρη του Βασιλιά τους. Ήταν και δική τους βαφτιστικιά — γι' αυτό τάγαπούσαν τόσο. Ένα σωρό παιδάκια της πρόσφεραν θαυμάσιες άνθοδέσμες. Δέν πρόφτανε να τις παίρνη από τα χέρια τους και να τις δίνη στους άκολούθους της.

Το βράδυ φωταγωγήθηκε όλη η πόλη και δόθηκε μια μεγάλη γιορτή σ' άνάκτορα. Μέσα στις άπέραντες λαμπρές αίθουσες με τα βαρύνμα έπιπλα, δέχτηκε η Βασιλοπούλα Χαρά όλα τάγόρια και τα κορίτσια της άριστοκρατίας, πουχαν πάνω-κάτω την ηλικία της. Ένα χαρμόσυνο πλήθος εύγενικών παιδιών είχε συνάθροιστεί κεί μέσα — που άν στην άρχή τά κράτησε κάπως σοβαρά η έθιμοτυπία, δεν άργησαν να βρουν την άφέλεια και τη ζωηρότητα της ηλικίας τους. Ήταν ώρατα να βλέπη κανείς τα ζεύγη των χαριτωμένων μικρών χορευτών να υποκλίνονται μπροστά στη συνομήλική τους Βασιλοπούλα.

"Α, θα τη θυμόταν για πάντα τη μέρα αυτή η Βασιλοπούλα Χαρά!

(Άκολουθεί)

(Μετάφραση) ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Partir c'est mourir un peu...

Κι' έφυγε! Έγινε το μεγάλο κακό, άπλά κι' αθόρυθα, όπως γίνονται όλες οι μεγάλες συμφορές.

Από καιρό το ήξερα και την περίμενα τη φρικτή αυτή ώρα. Νόμιζα πως ποτέ δε θάρθη, κι' όμως σαν φάντασμα όρθωνόταν πάντα εμπρός μου.

Μά ήρθε κι' αυτή ο καιρός, άσυγκίνητος στα παρακάλια μου, είχε περάσει. Όλη την ημέρα ήμουνα νευρική κι' άνήσυχη.

Άνδρεχτοι καθίσσαμε όλοι το μεσημέρι στο τραπέζι. «Τελευταία φορά που τρώμε μαζί», συλλογίστηκα, κι' η ψυχή μου μάτωσε.

Έφθασε η μεγάλη ώρα. Αποχαιρέτησε στο σπίτι τους γονείς, δεν ήθελε να τη συνοδέψη κανείς, για να μη τους βάλη σε κόπο, κι' ύστερα κατεβήκαμε οι δυο μας στον Πειραιά. Ποτέ δε μου φάνηκε τόσο γρήγορος ο ηλεκτρικός, Προσπαθούσα να μιλω, να με λόγια το άδειο που ένιωθα στην ψυχή. Μά δεν έβρισκα τίποτε να πω. Είχαμε φθάσει στο λιμάνι. «Νά το καράβι που θα ταξιδέψω, σ' άρέσει;» Και μου δειξε ένα καινούργιο, δόλωπρο. Μά ποτέ καράβι δε μου φάνηκε χειρότερο.

Ήθελα να φανώ γενναία, κι' άλήθεια, όυτε ένα δάκρυ δε θλόωσε τα μάτια μου. Τό βαπτίρι σφύριξε δεύτερη φορά. Λίγα λεπτά άκόμη κι' ύστερα...

***

«Μη λυπάσαι, αδερπούλα, ο καιρός θα περάση γρήγορα, τι είναι δυο μήνες; μη λυπάσαι και μου παίρνεις κι' έμένα τη δύνάμη». Ποτέ δε θα μπορούω να φύγω, όσο βλέπω τα μάτια σου έτσι θλιμμένα. Έέρεις καλά ότι κι' έγω πονώ το ίδιο, μά δτι πρέπει να φύγω. Μά καταλαβαίνεις, δεν είν' έτσι, μικρό μου;»

Και τα μάτια της άδελφής θλόωσαν. Με τρεμάμενα χείλη μουρμούρισα «ναί», δεν έβρισκα άλλη λέξη.

Τελευταίο σφύριγμα. «Ύπομονή, θά σου γράψω άμέσως μόλις πάω. Άντίο». Ένα τελευταίο χειροσφίξιμο, μια γρήγη ματιά και πάει.

Τό καράβι ξεκινάει, φεύγει. Κι' έγω ήμου άκίνητη στη θέση μου, κουνώντας το μαντήλι, ως που χάθηκε πέρα στον κάβο. Όταν γύρισα και καίταξα δίπλα μου, είδα έτρις βρισκόμουν μόνη. Όσοι είχαν συνοδέψει συγγενείς είχαν φύγει. Δυο τρεις νυκτικοί μιλούσαν σε μια δε-

μένη βάρκα. Τότε μόνο κατάλαβα δτι είχε νυχτώσει. Έφυγε! Αδτή η λέξη στριφογύρισε γοργά στο καιμισμένο από θλίψη

μουλό μου, τα δάκρυα, που με τόσο κόπο όλη την ημέρα κρατούσα, με πλημμύρισαν.

ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'

"Αξαφνα, το τραγούδι παύει κι' ο χορός σκορπίζεται. — Τι είναι; Ο κύρ-Λάμπρος, ο νοικοκύρης του σπιτιού άκουσε τη φασαριά κι' έτρεξε. Μόλις τον είδαν, τα ποντίκια έφυγαν τρεγάλα και κούφθηκαν στις τρύπες τους. Η Κιτρινούλα όμως έμεινε. Πώς μπορούσε να φύγη κι' αυτή, αφού ήταν κατισμένη; Ο κύρ-Λάμπρος, καθώς την είδε, έγινε έξωφρενών.

— Μπα! φώναξε μια ξένη γάτα μπήκε στο σπίτι μου και πήγε να φάη το λαρδί που είχα στην πονικοπαγίδα!.. Τι λιμασμένη, μά και τι κουτή!.. Που άκούστηκε γάτα να πινατή σε φάνα για ποντίκια!.. Δέν της άξιζει να ζή! Πρόκει να πεθάνη! Έλα δώ, κουτόγατα!

Και λέγοντας αυτά, ο κύρ-Λάμπρος άρπάξει την Κιτρινούλα από το κετόι του σβέρκου της, σηκώνει το σκέπασμα της φάνας, της έλευθερώνει το κεφάλι και περνά στο λαιμό της ένα σκοινί. Έπειτα ανεβαίνει σ' ένα παράθυρο και την κρεμάει από ένα κομμάτι του τοίχου απέξω.

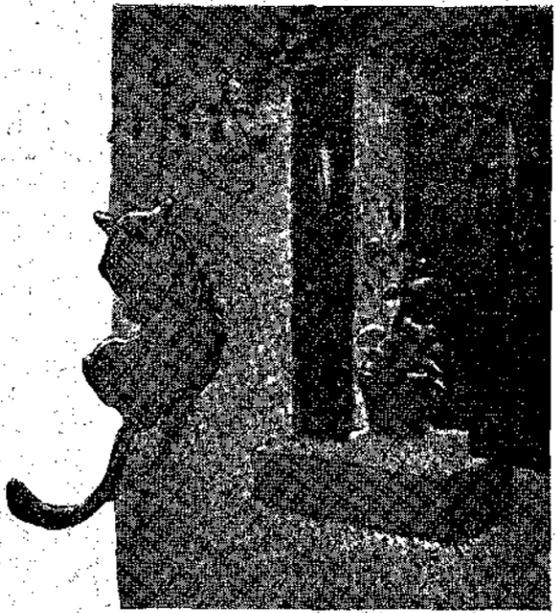
Η Κιτρινούλα τώρα τινάζεται κρεμασμένη. Έδτυχώς το σκοινί είναι καλό, σάμπω. Και με τα τινάγματα που κάνει, το σκοινί της κόβεται κι' η Κιτρινούλα πέφτει κάτω στην αλλη.

Δέν στέκεται βέβαια για να την ξαναπαίση ο κακός άνθρωπος. Τό βάξει στα πόδια, βγαίνει γρήγορα έξω από την τρύπα και φεύγει, φεύγει όσο μπορεί μακρότερα.

Σέρνει μαζί της και το κομμάτι του σκοινιού που έχει μείνει δεμένο στο λαιμό της.

Έτσι φτάνει στο δασάκι και κάθεται να ξεκουραστή στη είσα ενός δέντρου...

Τώρα συλλογιέται την περιπέτειά της. Δυό φορές σε μια μέρα κινδύνει τη ζωή της: μια στη φάνα και μια στην κρεμάλα. Κι' άκουσε τόσες βροσιές: ψωριάρα, λιμασμένη, κουτόγατα. Γιατί; Γιατί πεινούσε και πήγε να φάη το λαρδί χωρίς να καταλάβη πως ήταν δόλωμα σε φάνα.

Τί άδικος πού είναι ο κόσμος! Βραδυάζει και σε λίγο την παίρνει ο ύπνος. Έτσι τελείωσε η πρώτη ελευθερία ημέρα της Κιτρινούλας. Άλλά δεν τελείωσαν κι' οι περιπέτειές της. (Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΓΑΤΑΣ (Τοσ Πιερίε Λοτ)

Μιά γέριχη γάτα ψωραλέα, διωγμένη σίγουρα από τ' άφεντικά της, είχε ξεπλωθεί στο πεζοδρόμι μπρός στο σπίτι μας, για να ζεσταθώ λιγάκι στον χειμωνιάτικο ήλιο. Είναι η συνήθεια των ανθρώπων με την έγωιστική ευσπλαχνία, ν' αφήνουν να «χάνονται», όσο μπορούν πιο μακριά, τα ζώα που δεν μπορούν πια ούτε να τ' σκοτώσουν, ούτε να τ' βλέπουν να υποφέρουν.

Όλη την ημέρα καθόταν στο κούφωμα ενός παραθύρου, μ' ένα ύφος τόσο κακομοιρικό, τόσο ταπεινό! Αντικείμενο αηδίας για όσους περνούσαν, κυνηγημένη απ' τα παιδιά, απ' τα σκυλιά, σ' ένα εξακολουθητικό κίνδυνο, ζώντας από απορρίματα, που τ' αμάζευε με μεγάλο κόπο μέσα στα ρυάκια, προσπαθούσε εκεί μόνη της, ν' απομακρύνει όσο μπορούσε περισσότερο το θάνατο. Το δύστιχο το κεφάλι της ήταν δλο σχεδόν φαγωμένο από την ψώρα, δίχως τρίχες, φριχτό, άποτρόπαιο, με τα μάτια της, όμως ακόμα, φαινονταν οα να σκέπτονταν βαθιά. Θα ένιωθε σίγουρα, με την πιο φριχτή πίκρα, τον πόνο το στερνό, του να μην μπορεί να κάνει την τουαλέττα της, να γλείψει τη της, να χτενιστεί, όπως κάνουν όλες οι γάτες με τόση κοκεταρία.

Να κάνει την τουαλέττα της! Νο μίζω πως για τα ζώα, όπως και για τους ανθρώπους, είναι μιά απ' τις πιο

χρήσιμες διασκεδάσεις της ζωής. Οι πιο φτωχοί, οι πιο άρρωστοι, οι πιο κακομοιρισμένοι, όταν μπορούν να στολιστούν ακόμα λίγο, να φτιαστούν, δεν έχουν χάσει ακόμα κάθε τί στην ύπαρξή τους.

Άλλά να μη φροντίζεις πια για το εξωτερικό σου; γιατί δεν μπορείς να κάνεις πια τίποτε πριν απ' την τελειωτική σκέψη, που φαινόταν πάντα ή τελευταία βαθμίδα στη στερνή κακομοιρία. «Ω, οι γερο-ζητιάνοι, ποδχουν κιόλας πριν απ' το θάνατο χρώμα και βόρβορο άπάνω μορφή τους, πρόσωπα φαγωμένα από τη λέπρα, ζώα ψωραλέα που δεν μπορείς πια ούτε να τ' λυπάσαι!

Μούκανε τόση λύπη να βλέπω αυτή την αποδιωγμένη γάτα που, αφού της πήγα να φάγω στο δρόμο, στο τέλος την πλησίασα για να της μιλήσω λιγάκι. (Τα ζώα καταλαβαίνουν περιφημα τα καλά λόγια; και στο τέλος βρίσκουν μιά παρηγοριά.)

Συνηθισμένη να τη διώχνουν, στην αρχή φοβήθηκε που με είδε να σταματώ δίπλα της το πρώτο της βλέμμα ήταν δόσιστο, γεμάτο από κρυφή παράκληση.

«Μήπως θα με δωξής και σύ, απ' αυτή την ήλιδοστη άκροάλα;» Έστερα όμως, καταλαβαίνοντας γρήγορα πως είχα πάει από συμπάθεια και ξαφνιασμένη από τόση ευτυχία, μου απήθυσεν τη φτωχική γατίσια απάντησή της «γρρρ, γρρρ, γρρρρ». Σηκώθηκε μάλιστα από ευγένεια, και προσάθησε να καμπουριάσει λιγάκι, μ' όλες τις πληγές της, με την έλπίδα πως θα τη χαϊδεύα στο τέλος

«Όχι, η ευσπλαχνία μου δεν έφτασε ως εκεί. Τη χαρά που δίνει το χάδι, δεν θα τη γνώριζε, σίγουρα, ποτέ πια. Άλλά γι' ανταλλάγμα σκέφθηκα να της δώσω το θάνατο, γρήγορο, σίγουρο, με το χέρι μου, και μ' ένα τρόπο σχεδόν γλυκό.

**

Έστερα από μιά ώρα, αυτό συνέβη στο σταύλο, όπου ο Σουλθέστρος, ο ύπνρέτης μου, αφού άγόρασε χλωροφόρμιο, κατέφερε να την ξεπλώσει πάνω στ' άχυρο, σε μιά γωνιά που θα γινόταν ο νεκρικός της θάλαμος.

Οι προετοιμασίες μας δεν την άνησούησαν. Με ένα επισκεπτήριο κάναμε ένα χωνάκι. Αδτη μας κοίταζε, μ' ένα ύφος σίγουρο κι' ευτυχισμένο, με τη σκέψη πως βρήκε επιτέλους καινούργια άφεντικά που θα την περιμυζέψουν.

Στο μεταξύ, έκαιψα να τη χαϊδέψω, μ' όλη τη φρίκη της άρρώστιας της, αφού πήρα από τα χέρια του Σουλθέστρου το καρτονένιο χωνί το ποτισμένο με το θανατηφόρο όγρο.

Χαϊδέοντάς την εξακολουθητικά, προσπαθούσα να την κάνω να μένει εκεί, και να χώνη λίγο-λίγο τη μύτη της στο ήπνοφόρο καρτόνι. Αδτη, λίγο ξαφνιασμένη στην αρχή, άποφεύγοντας μ' έναν άόριστο τρόπο την άγνωστη μυρουδιά, στο τέλος άφέθηκε να την κάνω ότι θέλω, με μιά τέτοια άποχωρητικότητα, που δεν τολμούσα να εξακολουθήσω το έργο μου.

Το ούσιμο ένός ζώου σκεπτομένου, όπως και ένός ανθρώπου, έχει κάτι που μας άναστατώνει. Όταν το σκέπτεσαι, έχει πάντα το ίδιο άπαναστατικό μυστήριο. Και ο θάνατος κλείνει μέσα του ένα τέτοιο μεγαλείο, που είναι ικανός να μεγαλώνει σε μιά στιγμή, μ' ένα άφάνταστο τρόπο, και τις πιο ταπεινές μικρές σκηνές της ζωής, μόλις ή σιάά του άρχισει να προβάλλει. Κείνη τη στιγμή μου φαινόταν οα νάμουν ο μαύρος μάγος, που παίρνει το δικαίωμα να δώση στους ποινεμένους την υπέρτατη γαλήνη το δικαίωμα ν' άνοιξη σ' αυτούς που δεν το ζήτησαν ακόμα, τις πύλες της αώνιας της νυχτιάς.

Μιά στιγμή άνασήκωσε, για να με κοιτάξει καλύτερα, το δύστιχο κεφάλι της, τα μάτια μας άπαντηθήκαν. Τα δικά της έρωτηματικά, με μιά υπέρτατη δύναμη, με ρωτούσαν: «Τί μου κάνεις; σύ, που σε γνώρισα τόσο λίγο, μα που σαδου-

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τόν κάθησαν στα δεξιά του άρχηγού, στην τιμητικότερη θέση, και με μεγάλη έπισημότητα τον έστεφαν «Βασιλιά των παλαιστών». Ο παλιός του τίτλος καταργήθηκε και ο άρχηγός έδήλωσε ότι θα έδωχε από τη συμμορία όποιον θα τολμούσε να φωνάξει τον Έδουάρδο με το παρατσούκλι που του είχαν δώσει στην άρχή.

Μαλαταύτα, όσες προσπάθειες έγιναν για να χρησιμοποιηθώ ο Έδουάρδος προς όφελος της συμμορίας, άπέτυχαν οίκτρα. Όχι μόνον άρνιόταν με τη μεγαλύτερη έπιμονή να τους βοηθήσει, αλλά σε κάθε ευκαιρία ζητούσε άφορηή για να φύγει κρυφά από κοντά τους. Την πρώτη μέρα μετά την έπιστροφή του στους άλητες, τον έσπρωξαν δια της βίας μέσα σε μιά άδειανή κουζίνα.

Όχι μόνον γύρισε πίσω μ' άδεια χέρια, αλλά ζήτησε κιόλας να βρη το σπιτονοικοκύρη για να του συστήση να φυλάξει καλύτερα το σπίτι του. Έστερα οι άλητες τον έστειλαν μ' ένα γανωματή για να τον βοηθήση να κουβαλάει τα χαλκώματα και τους τρύπους τετζερέδες. Δεν δέχτηκε με κανένα τρόπο να κάνει αυτή την εξευτελιστική δουλειά και με βασιλική άγανάκτηση διαμαρτυρόταν και άπειλούσε με όλες τις δυνατές ποινές όσους δοκίμαζαν να περιορίσουν την έλευθερία του ή να τον βάλουν να κάνει καμιά ταπεινωτική έργασία. Τόν έστειλαν να ζητιανέψη μαζί με μιά βρώμικη και κουραλιέρα γυναίκα κι' ένα άσθενικό παιδάκι. Μά ή έπιτυχία του δεν ήταν μεγάλη. Γιατί δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να ζητήσει έλεημοσύνη ή να προκαλέση όπωσδήποτε την ευσπλαχνία των χωρικών.

Έτσι περνούσαν οι ήμέρες και η άθλια άλήτικη αυτή ζωή, ή φτώχεια, ή πείνα, ή κούραση, είχαν γίνει πια τόσο άφόρητα για τον μικρό αϊχμάλωτο, που σκεπτόταν πως όταν σώθηκε από το του τρελλού έρημίτη, δεν έπηρε παρά μονάχα μιά μικρή άναβολή από τον θάνατο.

Το βράδυ όμως, στα όνειρά του, έβλεπα τα βίβανα ξεχνιόνταν. Τότε το ξυπόλυτο ζητιανάκι γινόταν πάλι βασιλιάς και τον προσκυνοούσαν όλοι. Αυτό έκανε βέβαια πιο πικρή την πραγματικότητα στο όπνημα, και κάθε πρωί, ή κατάντια του του φαι-

νόταν μεγαλύτερη από ό,τι του είχε φανεί το προηγούμενο βράδυ.

**

Το άλλο πρωί ύστερα από τον άγωνα, ο Ούγος έύνησε με το μυαλό και την καρδιά γεμάτα από έκδικητικές σκέψεις εναντίον του μικρού βασιλιά. Δυο σχέδια είχε στο νού του. Το ένα ήταν να κάνει στον μικρόν ένα μεγάλο εξευτελισμό που έξ αίτίας της ψωροπερηφάνειας του θα τον έπείραζε έξαιρετικά. Το δεύτερο ήταν να ρίξει επάνω στον Έδουάρδο τις ύπνόνιες για μιά οποιαδήποτε έξίσποινη πράξη, κι' ύστερα να τον παραδώση στις άρχές.

Το πρώτο σχέδιό του δεν έπέτυχε. Έίχε σκοπό να προκαλέση μιά τεχνητή πληγή στο πόδι του Έδουάρδου, οα κι' αυτές που προκαλούν ξεπίτηδες οι ζητιάνοι για να προκαλούν την ευσπλαχνία του κόσμου. Αυτό, συλλογίζόταν και με το δικίο του, θα το θεωρούσε ο μικρός για το μεγαλύτερο εξευτελισμό. Έστερα, με την βοήθεια του Κάντυ, θα τον άνάγκαζε να καθήση στο δρόμο και να δείχνη το πληγώμενο πόδι του στους διαβάτες ζητιώντας έλεημοσύνη. Για να προκαλέση κανείς μιά τέτοια τεχνητή πληγή, χρησιμοποιούσε ένα μίγμα από άσβεστο άσβέστη, σαπούνι και σκουριά, που το άλειψε άπάνω σ' ένα κομμάτι πετσό κι' ύστερα το έδενε σφιχτά γύρω από το πόδι. Το μίγμα αυτό έρέθιζε το δέρμα σε φοβερό σημείο και σε λίγο το έκανε να κοκκινίση δυνατά και να άνοιξη σε πολλές μεριές. Κατόπιν άλειψαν την πληγή γύρω-γύρω με αίμα που, όταν ξεραινόταν, έκανε το θέαμα ακόμη πιο άηδιαστικό.

Ο Ούγος έξασφάλισε τη βοήθεια του γανωματή που τα είχε βρει άσχημα από τον βασιλιά, όταν είχε ζητήσει να τον πάρη μαζί του στην γύρα. Οι δυο τους έπηρεαν τον άνόποπο Έδουάρδο μαζί τους και, όταν βρέθηκαν μακριά από εκεί που είχαν την κανασκήνωσή τους, οι άλητες, τον έρριξαν κάτω, κι' ένδ' ο γανωματής τον κρατούσε, ο Ούγος του έδενε τον έπίδεσμο γύρω από το πόδι.

Ο βασιλιάς άγωνιζόταν άπεγνωσμένα και τους φοβέριζε πως θα τους κρεμούσε και τους δυο μόλις άνέβαινε στο όπνηνο του. Μά έκλεινον τον κρατούσαν σφιχτά, έκαναν γούστο βλέποντάς τον να παραδέρνη και

οα την έμπιστοσύνη μου, τί μου κάνεις;...»

Και δεν τολμούσα να εξακολουθήσω. Μά ο λαϊμός της έγειρε. Το φρικαλέο κεφάλι της άκούμπησε στο χέρι μου, δεν το τράβηξα. Ένας λήθαργος την κατελάμβανε, χωρίς να το θέλη, κι' είχα την έλπίδα πως δεν θα με ξανακοιτούσε.

Κι' όμως και, ακόμα, με στερνή φορά! Οι γάτες, όπως λέει ο λαός, έχουν έφτά ψυχές. Σ' ένα ύστατο άνατίναγμα της ζωής, με ξανακοίταξε μέσα στο λήθαργο της το νεκρικό. Μάλιστα τώρα φαινόταν πως είχε καταλάβει στην έντέλεια: «Όποτε με φώναζες για να με σκοτώσης;... Κι' όμως βλέπεις;... στέκομαι... Είναι πολύ άργά...»

Άλήθεια, φοβήθηκα πως άρχισα να τ' χάνω. Σ' αυτό τον κόσμο που δεν ξέρουμε τίποτα, μιά τίποτα, δεν μας επιτρέπεται ούτε νάμαστε ευσπλαχνικοί μ' έναν έξυπνο τρόπο. Να που το βλέμμα της, άτέλειωτα πικρό, όσο κι' αν έδουνα μέσα στο θάνατο, εξακολουθούσε να με παρακολουθώ σ' α μιά μομφή: «Γιατί άνακατεύτηκες με τη μοίρα μου; χωρίς έσένχ, θα μπορούσα να ζήσω λίγο ακόμα, ναχω ακόμα μερικές σκεφούλες, τουλάχιστο μιά βδομάδα. Έίχα ακόμα άρκετη δύναμη για να ηηδήσω στα παράθυρά σου, όπου τα σκυλιά, δέ μ' έφθαναν κι' όπου δεν κρύωνα πολύ. Ίδιως το πραι, όταν φαινόταν ο ήλιος, περνούσα μερικές ώρες ήσασφαιές. Κοίταξα γύρω μου την κίνηση της ζωής, ενδιαφερόμυνα με το σύρε κι' έλα, πουκάναν οι άλλες γάτες, είχα τη συναίσθηση πως κάτι γινόταν γύρω μου. Ένώ τώρα θα λυώω για πάντα, δεν ξέρω ακόμα τί άλλο θα πάθω που δεν μπορώ να το φαντασθώ... τώρα δεν θα πάθω πια...»

Έπρεπε να θυμηθώ πως οι πιο άδύναμοι, προτιμούν να κρατιώνταν στη ζωή μ' όλα τα μέσα, ως στα όννορα τ' οι πιο άποτρόπαιοι. Προτιμούν ό,τιδήποτε μπροστά στον τρόπο του να μην είναι τίποτα, του να μην πάθουν πια...»

**

Όταν το βράδυ γύρισα να τη δω, τη βρήκα κοκκαλιασμένη και κρούα στην πόσα του ήπνου, που την είχα άφήσει. Τότε διάταξα τον Σουλθέστρο να την κλείση σ' ένα κοφινάκι, — το φέρετρό της — και να την πάρη να την πετάξω έξω από την πόλη, μέσα στους άγρούς...

(Μετάρραση).

ΜΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

τόν περιγελοῦσαν γιά τίς ἀπειλές του. Ἡ ἀλοφῆ εἶχε κίβλας ἀρχίσει νά καίη κι' αὐτό πού γύρευαν οἱ δύο ἄλλοι θά γινόταν, ἄν δέν τοὺς ἔκοβαν στή μέση. Δίχως νά τὸ περιμένουν, ἔφθασε τρέχοντας ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος μέ τὸ κομμένο αὐτί' πού εἶχε πωληθεῖ γιά σκλάβος. Αὐτὸς κυνήγησε τὸν Οὐγο καί τὸν σύντροφό του καί ἔλυσε τὰ σχοινιά καί τὸν ἐπίδεσμο τοῦ βασιλιά.

Ὁ βασιλιάς ἤθελε νά πάρη τὴν μαγκούρα τοῦ ἐλευθερωτῆ του καί νά τρέξῃ πίσω ἀπὸ τοὺς δύο κακοῦργους. Μὰ ἐκεῖνος δέν θὰ ἀφῆσε καί τὸν συμδούλευσε νά περιμένουν καλύτερα ὡς τὸ βράδυ πού θὰ ἦταν μαζεμένοι ὅλοι καί θὰ ἀνέφερε τὴν ὑπόθεση στὸν ἀρχηγό. Πραγματικά ἔτσι κι' ἔκανε. Ὁ ἀρχηγὸς τὸν

«Ὁ μικρὸς βασιλιάς στεκόταν ἀντίκρου τοῦ σὲ ἀμυντική στάση...» (Σελ. 410, στ. γ')

ἀκούσε μέ μεγάλη προσοχή κι' ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ σκέψεις, ἐδήλωσε πὼς ὁ μικρὸς δέν ἔπρεπε πιά νά ξαναγκασθῆ νά βγῆ στή ζητιανιά, γιατί ἦταν προορισμένος γιά ἀνώτερα καί καλύτερα πράγματα. Ἦθελε φαίνεται, δουλειές πού ἀπαιτοῦσαν πρωτοβουλία καί δράση καί γι' αὐτὸ ἦταν καλύτερο νά πάη μέ τοὺς λωποδύτες καί τοὺς διαρρήκτες.

Αὐτὴ ἡ ἀπόφαση ἔκανε τὸν Οὐγο νά καταχαρῆ. Κι' ἄλλη φορά εἶχε δοκιμάσει νά βάλῃ τὸν μικρὸ νά κλέψῃ, μὰ συνάντησε τέτοια ἀντίσταση ἀπὸ μέρους του, ὥστε δέν μπόρεσε νά καταφέρῃ τίποτε. Τώρα ὅμως ἄλλαξαν τὰ πράγματα, γιατί ὁ Ἐδουάρδος δέν θὰ τολμοῦσε πιά νά φέρῃ ἀντίρρηση στή ρητὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀποφάσισε νά βγῆ τὸ ἄλλο πρωτὸ μαζί μέ τὸν μικρὸ βασιλιά, νά τὸν βάλῃ νά κλέψῃ κάτι κι' ὕστερα νά τὸν ἀφή-

σῆ νά πέσῃ στὰ χέρια τοῦ δικαστή. Μ' αὐτὸ ἔπρεπε νά τὸ κάνη μέ μεγάλη τέχνη καί πονηριά, ἔτσι πού νά φανῆ ὅτι τὸ πράγμα εἶνε ἐντελῶς τυχαῖα καί παρὰ τὴ θέλησή του. Γιατί ὁ «βασιλιάς τῶν παλατιῶν» ἦταν ἀγαπητὸς σ' ἔλη τὴν καί θὰ τὰ ἔβρισκε παλὺ ἀσχημα ὅποιος φανερωνόταν ὅτι εἶχε φερθεῖ προδοτικά μαζί του καί τὸν εἶχε παραδώσει στὸν κοινὸ τοῦς ἐχθροῦ, τὴ δικαστικὴ ἀρχή.

Ἔτσι τὸ ἄλλο πρωτὸ ὁ Οὐγὸς καί τὸ θῆμα τοῦ ἔκεκίνησαν γιά τὸ καντινὸ χωριό. Περπατοῦσαν καί οἱ δύο σιωπηλοὶ καί βυθισμένοι ὁ καθένας στή σκέψη του. — ὁ ἕνας καταστρώνοντας τὸ σατανικὸ σχέδιό του κι' ὁ ἄλλος σκεπτόμενος μέ τί τρόπο θὰ ἔβρισκε εὐκαιρία νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν σύντροφό του καί ἔτσι νά ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν ἀφόρητὴ αἰχμαλωσία του. Ἄφησαν καί πέρασαν ἀνεκμετάλλευτες ἕνα πλήθος εὐκαιρίας, γιατί κι' οἱ δύο τοὺς ἦταν τόσο ἀποφασισμένοι νά πετύχουν τὸν σκοπὸ τους, ὥστε κανένας τοὺς δέν εἶχε ἀπὸ πρὶν ἐξασφαλισμένη τὴν ἐπιτυχία.

Ὁ πρῶτος πού βρῆκε τὴν κατάλληλη περίσταση γιά νά βάλῃ σὲ πρᾶξιν τὸ σχέδιό του ἦταν ὁ Οὐγὸς. Εἶδε νά ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τοὺς μιὰ γυναίκα πού κρατοῦσε στὸ χέρι της ἕνα καλάθι καί μέσα στὸ καλάθι, ἦταν ἕνα μεγάλο δέμα. Τὰ μάτια

τοῦ Οὐγοῦ ἀρχισαν νά γυαλίζουν ἀπὸ τὴ χαρὰ του καί εἶπε μέσα του:

— Οὐτε παραγγελιά νά τὴν εἶχα! Ἄν καταφέρω νά σοῦ πιασάρω αὐτό, τότε χαρὰ σὲ σένα, βασιλιά τῶν παλατιῶν!

Περίμενε νά παρουσιασθῆ ἡ καταλληλότερη στιγμή γιά νά δράσῃ. Ἐκανε τὸν ἤρεμο, μέσα του ὅμως ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία. Ὅταν ἡ γυναίκα τοὺς προσπέρασε, εἶπε στὸν βασιλιά:

— Στάσου καί περίμενέ με νά ξεναγουρίσω!

Καί μέ τὰ λόγια αὐτὰ τὴν παρακολούθησε ἀθρόβα. Ὁ Ἐδουάρδος κόντεψε νά φωνάξῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Γιατί μόλις ἀπομακρυνόταν ὁ Οὐγὸς εἶχε σκοπὸ κι' αὐτὸς νά στρέψῃ ἀπὸ τὸ πρῶτο στενὸ. Στὸ μεταξύ ὁ Οὐγὸς πλησίασε τὴν γυναίκα, ἀρπάξε τὸ δέμα ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ καλάθι, τὸ τύλιξε γρήγορα-γρήγορα

σ' ἕνα παλιὸ πανί πούχε μαζί του γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ καί γύρισε τρέχοντας πρὸς τὸν βασιλιά. Ἡ γυναίκα ὅμως εἶχε κίβλας ἀρχίσει νά φωνάξῃ. Γιατί τὸν κλέφτη δέν τὸν εἶχε ἀντιληφθεῖ, ἀπὸ τὸ ἑλακρόμα δέμας πού ἔνοιωσε, κατάλαβε ὅτι τῆς εἶχαν ἀδειάσει τὸ καλάθι...

Ὁ Οὐγὸς ἔριξε τὸ δέμα στὰ χέρια τοῦ Ἐδουάρδου καί φώναξε φεύγοντας.

— Τρέχα ἀπὸ πίσω μου καί φώναζε μαζί μέ τοὺς ἄλλους: «Πιάστε τὸν κλέφτη!» Φρόντισε ὅμως νά τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὸ δρόμο μου!

Σ' ἕνα λεπτὸ ἔφθασε στή γωνιά τοῦ δρόμου καί χύθηκε μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δρομάκι. Ἐκεῖ περίμενε λίγα λεπτά κι' ὕστερα ξαναβγήκε μ' ἔλη του τὴν ἡσυχία καί μέ βίρος ἐντελῶς ἀδιάφορο, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα φράχτη γιά νά παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων.

Ὁ βασιλιάς εἶχε πετάξῃ γεμάτος περιφρόνηση τὸ δέμα κάτω, καί τὸ πανί ὅπου ἦταν τυλιγμένο ἀνοίξε τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ἔφθανε ἡ γυναίκα. Ἀρπάξε τὸ παιδί μέ τὸ ἕνα χέρι, σήκωσε μέ τὸ ἄλλο τὸ δέμα της καί ἀρχισε νά βολίξῃ καί νά ζετινάξῃ ἀλύπητα τὸν Ἐδουάρδο, πού μάταια πολεμοῦσε νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια της.

Αὐτὰ γιά τὸν Οὐγο ἦταν ἀρκετὰ ὁ ἐχθρὸς του εἶχε πιάσει μέ τὰ κλοπιμαῖα στὰ χέρια του. Δέν θὰ γλύτωνε τώρα πιά τὴ φυλακὴ. Γελώντας θριαμβευτικά, ἀπομακρύνθηκε καί πήρε τὸ δρόμο γιά τὴν κατασκήνωση, ἐνῶ συγχρόνως συλλογίζεταν μέ τί τρόπο θὰ δικαιολογοῦσε στοὺς συντρόφους του τὴ σύλληψιν τοῦ βασιλιά.

Ὁ Ἐδουάρδος ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νά παλαίη ἀπεγνωσμένα γιά νά ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν χωριάτσια, καί φώναζε θυμωμένος:

— Ἀρῆσέ με, ἀρῆσέ με, σοῦ λέω! Δέν εἶμαι ἐγὼ πού σοῦ κλεψα τὰ κλοπιμαῖά σου...

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Μὲς στήν ἐσθὴ ἀποκαλαμὰ τοῦ κάμπου, ὁ γρόβλος τρέχει: ἀπὸ τὰ πεῦκα, φύσημα ξεσχάτο φτερουγίζει...

Αὐτὰ, παρακαλεστικά, τὰ βλέφαρα μακροαίνουν: "Ἐλα, ὕψην, ἔλα καί φίλα τα πολὺ, καί σὲ προσμένουν!"

Κόμπο τὸν κόμπο στάλαξε καί νά στεγνώσουν κάνη τὰ δάκρυα πού ξεγιάστηκαν ἐκεῖ, καί σταματᾶνε

ΓΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ σκύλος, πού φύλαγε πάντα ἐκεῖ ἀπέξω, καθὼς μυρίστηκε πάλι τὸν ἐχθρὸ, ἄρχισε νά γαυγίζει μέ λύσσα, ἐρθὸς καί χτυπώντας τὰ θυρόφυλλα μέ τὰ πόδια του.

Ὁ Ἀσφαλαχτὸς χαμογέλασε μοχθηρὰ.

— Καλά, καλά, μουμούρισε, τώρα θὰ σάνοιζω.

Ἔστρεσε τὸ δίκτυ, πού τὴν μιά του ἀκρὴ τὴν κρατοῦσε ἡ Λάμια, καί μισάνοιξε τὴν πόρτα.

Ὁ Μιστρὸ, ἀνύποπτος, δρῆσε κι' ἔπεσε μέσα στὸ δίκτυ, πού οἱ δύο ἐκεῖνοι τράβηξαν ἀμέσως τὰ σχοινιά του, κι' ἔτσι ὁ σκύλος βρέθηκε τυλιγμένος, πιασμένος κι' ἀνίκανος σχεδὸν νά κουνήσῃ. Οὐβλιαζε μόνο μέ μανία. Ἄλλ' ἀδιαφορώντας ἐκεῖνοι, καί προσέχοντας μόνο νά μὴν πλησιάζουν κανένα χέρι στὸ στόμα του, τὸν ἔδεσαν καλά μέ τὰ σχοινιά τοῦ δικτυοῦ καί τὸν πέταξαν μέσα σὲ μιὰ ἀποθήκη.

— Ἐδῶ μέσα θὰ σάψω ὡς νά φοβήσῃς τῆς πείνας! ἐδήλωσε ὁ Ἀσφαλαχτὸς. Τόσον καιρὸ ὑποφέραμε τὰ καμώματά σου καί τὰ γαυγίσματα. Μάθε καί σὺ ἐπιτέλους πὼς ἐμεῖς εἶμαστε ἐδῶ ὁ ἀφεντάδες!

— Πᾶμε τώρα νά βροῦμε κι' ἐκεῖνο τὸ παλιόπαιδο, ἐπρότεινε ἡ Λάμια. Ἡ σειρά του!

Ἐτοιμάστηκαν νάβουδιν στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ὁ Ριρῆς ὅμως τοὺς παραφύλαξε κι' ἦταν ἀποφασισμένος νά μὴ τοὺς περιμένῃ ἐκεῖ πού τὸν εἶχαν ἔδει.

Ἄν κατέβαινε, θάπνευε βέβαια στὰ χέρια τοὺς. Γιατί τοὺς εἶχε ἀκούσει πού περπατοῦσαν κάτω. Ὅστε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ἡ ὑποχώρηση εἶχε κοπῆ.

Ἐτρέξε ὡς τὸ κεφαλόσκαλο κι' ἀφογκράστηκε. Ἀπὸ τὰ κρυφομυλήμυτα κι' ἀπὸ τὸ θόρυβο πού ἀκούσε κάτω, κατάλαβε πὼς τᾶχαν μαζί του καί πὼς τοῦ ἔστηναν κάποια παγίδα. Καί μόλις ἀκούσε τοὺς δύο ἐχθροὺς νάβουδίνουν τὴ σκάλα, ξαναμπήκε γρήγορα στὴν κάμαρά του, πήγε στὸ παράθυρο, τὸ δρασκελίσε καί κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ ξύλινο δικτυωτὸ τοῦ κισσοῦ πού σκέπαζε τὸν ἐξωτερικὸ τοίχο. Τὸ κατέβηκε δέν ἦταν τόσο δύσκολο γιά ἕνα μικρὸ παιδί. Καί τὰ κλωνάρια ἀκόμα, ὅταν πατοῦσε ἡ πιανόταν, δέν ἔσπαζαν ἀπὸ τὸ βῆρος του. Ἔτσι ἔφτασε σὺς στὸ ἔδαφος κι' ἔτρεξε νά κρυφτῆ στὸ δασάκι.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Λάμια κι' ὁ Ἀσφαλαχτὸς ἐμπαιναν στὴν κάμαρά του. Βλέποντάς τὴν ἀδεια, ἀνακραύγασαν μέ λύσσα. Τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο τοὺς ἔδεχνε τί δρόμο εἶχε πάρει ὁ Ριρῆς. Ἐσκυφᾶν ἀπὸ κει κι' εἶδαν τὸν φυγάδα πού ἔτρεχε νά κρυφτῆ.

— Νά τος! τὸν βλέπεις; ἔκαμε ἡ γριά.

— Ἐννοια σου καί δὲ θὰ πάει πολὺ μακριά, ἀποκρίθηκε ὁ γιὸς της.

Ροδὸλησαν τὴ σκάλα κι' οἱ δύο. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ Ριρῆς ἔτρεχε.

«Ὁ Ἀσφαλαχτὸς τράβηξε ἀπότομα τὸ σχοινί κι' ὁ Ριρῆς ξαναβόηξε στὸ χόρτο».

Τὰ πρῶτα δέντρα τοῦ μικροῦ δάσους δέν ἦταν μακριά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Τὸ κυνήγι τοῦ Ἀσφαλαχτοῦ Τὸ χτήμα πού τριγύριζε τὸ σπίτι τοῦ μακαρίτη Λορὰντ δέν ἔμοιαζε μέ τὰ πάρκα ἐκεῖνα ὅπου οἱ δρόμοι εἶναι χαραγμένοι κανονικά καί τὰ δέντρα ἀραδιασμένα στή γραμμὴ σὰ στρατιῶτες. Δέν ἦταν κανὸν πάρκο, οὔτε δεντροκόπητος, οὔτε κήπος. Ἦταν μιὰ μεγάλη ἔκταση ἀπεριποίητη, ἀκαλλιέργητη, ὅπου διάφορα δέντρα καί χαμόδεντρα, προπᾶντων ἐλιές, φύτρωναν ὅπου κι' ὅπως τοὺς ἄρεσε, ἀνάμεσα σὲ χλόη ἢ ἀγκάθια.

Σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια ἔκταση ἔτρεχε τῶρα ὁ Ριρῆς, σὰν πούλαρακι πού ἔξφυγε ἀπ' τὸ σκάβλο, κυνηγούμενος ἀπὸ τὸ Γιάννη κι' ἀπὸ τὴ μητέρα του. Ὁ Γιάννης εἶχε μεγάλα σκέλη.

Ὁ μικρὸς ὅμως ἦταν πιδ εὐκίνητος κι' ἔβαζε τὰ δυνατὰ του. Ὁ Γιάννης δέν κατάφερε νά τὸν πιάσῃ. Κάθε φορά τὸ παιδί τοῦ ἔφευγε.

Τὸ κυνήγι κινδύνευε νά βωστέξῃ πολὺ.

— Δὲ θὰ τὸν πιάσω ποτὲ ἔτσι, μουμούρισε ἀπελπισμένος ὁ Ἀσφαλαχτὸς. Σῦρε, μάννα, νά μοῦ φέρῃς ἕνα σκονί!

Ἡ Λάμια ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι, ἐνῶ ὁ γιὸς της ἐξακολουθοῦσε τὸ κυνήγι, χωρὶς τὴν πρώτη ἐρμή, μέ μόνο σκοπὸ τώρα νά κουράσῃ τὸ Ριρῆ.

Ἐνῶ γινόταν αὐτὰ μέσα στὸ χτήμα, ἀπέξω τοῦ διαβάτες ἀκολουθοῦσαν ἕνα μονοπάτι σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ δάση πού τὸ τριγύριζαν.

Ἀπὸ τὸ ντύσιμό τους, φαίνονταν περιηγητὲς, μὰ περιηγητὲς κάπως ἀλλόκατοι. Ἐμοιάζαν μάλλον καλλιτέχνες, ἀρτίστες.

Ἀλήθεια, θάταν δύσκολο νά κανεῖς σὰ τί εἶδος τέχνης ἀνήκαν. Ὁ ἕνας ἦταν ψηλός, στημένος, θάλλεγος, πάνω σὲ μακριὰ σκέλη πού τὰ μεταχειρίζεταν γιά νά κἀνῃ πελώρια βήματα.

Ὁ λαμὸς του, σὰν τῆς καμηλοπάρδαλης, βάσταζε ἕνα μικρὸ κεφάλι μέ ξυρισμένο πρόσωπο. Ἀπ' αὐτὸ θὰ τὸν ἔπαιρνε κανεῖς γιά συγγραφέα, ἄν ἕνας σάκος κρεμασμένος στὴ ράχη του καί μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ μέ τὸν τρίποδό της, πού κρατοῦσε στὰ χέρια, δέν τὸν ἔδειχναν μάλλον γιά ἐρασιτέχνη φωτογράφο. Ὁ σύντροφός του ἦταν ἕνας ἀνθρωπάκος δώδεκα-δεκατριῶν χρονῶν, πού τὸ ἔξυπνο μούτράκι του κι' οἱ ἐκφραστικοὶ μορφαμοὶ πού ἔκανε μιλώντας διαρκῶς, κινούσαν καί κρατοῦσαν ἐπάνω του τὰ βλέμματα.

Ἄλλ' αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ μικρὸς ἦταν μόνος μέ τὸ συνοδοιπόρο του, ὥστε μονάχα αὐτοῦ τὴν προσοχὴ κινούσε ἡ φλυαρία του.

— Λοιπὸν, κυρ-Γυριστή; ρώτησε. Ὁ ἀνθρωπὸς μέ τὴ μηχανὴ κούνησε τὸ κεφάλι, ἔριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὸ μονοπάτι πού ἀκολουθοῦσαν, κι' εἶπε σὰ χρῆσιμος:

— Δέν βγαίνει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ δῶ! Οὔτε φωτισμὸς οὔτε δρίζοντας!

— Ἄς πᾶμε παρακάτω, ἐπρότεινε ὁ μικρὸς. Ἐβρεις, κυρ-Γυριστή; Πρόπει νά βροῦμε ἕνα θαυμάσιο τοπίο. Τί λέω ἕνα; Πέντε θαυμάσια τοπία, δέκα!

— Καλά, ἔκαμε ὁ ἄλλος. Θὰ βροῦμε καί εἰκοσι. Ἄλλὰ τὸ τοπίο εἶναι ἕνα πλάσιο.

— Μά φυσικά!

— Τι θα βάλουμε λοιπόν μέσα σ' αυτά τα πλαίσια;

— Έμένα! φώναξε ο μικρός με τη μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση. Πρώτα έμένα. Και προπάντων έμένα!.. Είναι άρκετό!

— Τό ξέρω πως είναι άρκετό... δηλαδή πως θάταν άρκετό. Άλλά το κακό είναι πως στο φίλμ της Ροζάνης Ανεμίνας δεν υπάρχει τίποτα, Φιλμάκη μου! Κι' από το τίποτα τί βγαίνει; Τίποτα!

— Να σάκουε τώρα!..

— Εύτυχως είναι μακριά. Κι' ο γραμματικός της έπισης.

— Σύχασε, κύρ-Γυριστή! Κάτι θα βγάλω εγώ από την Ιστορία της, δηλαδή κάτι θα προσέθεσα. Άλλά μου χρειάζεται ένα τοπίο να μ' έμπνέη.

— Και για να το βρής, με σέρνεις σ' αυτά τάχατικά που μου τρυπούν τα πόδια; "Αι! "Αι!..

Τι εύκνησία ώστόσο που την είχε ο μικρός αυτός Φιλμάκης! Πότε σκαρφάλωνε στα κλαδιά σαν πίθηκος, πότε υπερπηδούσε τους φράχτες σαν αλογάκι. Και τώρα έτρεχε μέσα στην πυκνή λόχμη, γυρεύοντας κανένα ξέφυτο με δρίζοντα. Ο σύντροφός του τον ακολουθούσε, κρατώντας ψηλά τη μηχανή του, που φαίνεται πως την πρόσχε εξαιρετικά.

— Δεν θα βγαίμε ποτέ, μουρμούριζε. Είμαστε μέσα σε δάσος μαγεμένο!

— Καλά λές, αποκρίθηκε ο Φιλμάκης. Είναι σε δάσος που προστατεύει τον πύργο καμιάς Βασιλοπούλας του παραμυθιού. Κοίταξε! Άγκάθια, σιωπή, έρημιά. Και πέρ' απ' αυτά ένας τοίχος καλός, έτοιμόροπος, πρασινομένος, ένας άγριος τοίχος που φαίνεται σε να κρύβη μυστικά. Και πάλι δέντρα, πάλι δάσος... Τι ώραιος διάκοσμος για μια μυστηριώδη Ιστορία! "Ελα λοιπόν να ιδής!

— Έρχομαι, είπε ο άλλος, άγκομαχώντας μέσ' στους θάμνους με τ' άγκάθια.

Ο μικρός τή πήδησε δια και, σε μια στιγμή, έπεσε πάνω στην πραιανάδα που ήταν μπροστά στον τοίχο που είχε περιγράψει — τον τοίχο που τριγύριζε τή χιτήμα του Λοράντ.

Επιτέλους τον έφτασε κι' ο σύντροφός του, γκρινιάζοντας και κρατώντας πάντα τη μηχανή του πάνω από τους θάμνους.

Με την πρώτη ματιά, στάθηκε σε προσοχή, σαν κυνηγετικός σκύλος που παραμυθεί ένα κοπάδι πέρδικες. (Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΩΣ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ...

Αγαπητοί μου,

ΟΛΛΑ παιδιά — και ίσως τα περισσότερα εδώ στην Ελλάδα, — περιμένουν σαν και τίς τις θερινές διακοπές για να «τρίξουν ξέω» δυο-τρεις μήνες. Έίτε στην πόλη μένουν, είτε σ' έξοχη πένε, δεν άνοιγουν βιβλίο και δεν άσχολούνται με τίποτα πνευματικό. Αποφεύγουν ε,τι μπορεί να τους θυμίξη τή σχολείο, τή μάθημα, τή δάσκαλο. Κι' ελη την ημέρα... Δηλαδή ο λόγος τή λέει, γιατί δεν κάθονται παρά μόνο τις ώρες που τρώνε. Τις άλλες περπατούν, τρέχουν, κολυμπούν, παίζουν και ξεπλώνονται μακάρια. Κι' όταν πλησιάζη ο καιρός ν' άνοίξη πάλι τή σχολείο, λυπούνται κατάκαρδα. Δεν έχουν άδικο, γιατί ή άλλαγή τής ζωής θά τους είναι άπότομη. Έχουν ξεσυνήθεισε, έχουν ξεχάσει κι' έχουν ξεχαστεί. Νομίζουν πως ο άνθρωπος δεν ζή παρά για να τρώη, να διασκεδάξη, να ραχατεύη και να κοιμάται. Κι' άξαφνα βρίσκονται στην άνάγκη να ξαναμπούν στον άγώνα. Γιατί άγώνας είναι κι' ή ζωή τού μαθητή όπως κι' ή ζωή τού πατέρα του ή τού μεγάλου του άδερφού — όπως ή ζωή όλων των ανθρώπων, και πλούσιων και φτωχών, κι' εύτυχιμένων και δυστυχιμένων. Μόνο ή ζωή αυτών των παιδιών, όπως την κάγουν άουλλόγηστα τις διακοπές, είναι διασκεδάσιμη χωρίς άγώνα. Έτσι ζούν ξέω από τή μεγάλο νόμο τής φύσης και τής κοινωνίας. Και τούς κακοφάινεται πολύ όταν ξαναπαίνονται στο ζυγό—ένα ζυγό που τούς φαινόταν πως τόν ξέφυγαν για πάντα...

Άλλά παιδιά πάλι, τή Ιδιο άσυλλόγηστα, κάγουν τις διακοπές τή άκρο αντίθετο. Απορεί κανείς πως κατορθώνουν νάχουν τόσες πνευματικές άσχολλίες τή καλοκαίρι, ώστε να μην μπορούν ούτε να διασκεδάσουν, ούτε να ξεκουραστούν! Άλλά έχουν ει,σαγωγικές εξετάσεις και με την πρόσφαση αυτή διαβάζουν όλημέρα, άκόμα και μαθήματα στα όποια δεν θά εξεταστούν. Άλλά έμειναν μετεξετάσιμα, είτε επειδή άρρώστησαν και έχασαν μαθήματα τή χειμώνα, είτε επειδή δεν χωνεύουν τή μαθηματικά και τή λατινικά. Αυτά όπωςδήποτε είναι δικαιολογημένα. Πρέπει να μελετήσουν και τή καλοκαίρι. Τάλλα όμως, που χωρίς καμιά άπόλυτη, έπείγουσα άνάγκη, φορτώνονται μ'

ένα σωρό έκτακτα μαθήματα—ξένες γλώσσες π.χ.; που δεν τις μαθαίνουν από σχολείο—είναι άδικαιολόγητα. Γιατί παραβλέπουν τόν κυριώτερο σκοπό τών διακοπών, που είναι τή δυνάμωμα τού σώματος και τή εκούρασμα τού μυαλού. Αυτά τή παιδιά σωματικώς άδυνατίζουν και διανοητικώς δεν ξεκουράζονται καθόλου. Και τή φθινόπωρα ξαναπαίνονται στο σχολείο τόσο κουρασμένα, τόσο άδύνατα, όσο σχεδόν ήταν και την ημέρα που τή άφησαν για τις διακοπές. Φυσικά, τή άποτέλεσμα δεν είναι καθόλου εύχάριστο...

Φρόνιμα, λογικά παιδιά μου φαίνονται εκείνα που άποφεύγουν τή δυο αυτά άκρα και βαδίζουν στο μέσο: Έκείνα που περνούν τις διακοπές τους ώστε τή τέλεια πνευματική άργία κι' όκνηρία, ούτε σε υπερβολική φρονιμάδα κι' έργατικότητα. Όπως τή χειμώνα τις περισσότερες ώρες τούς τις έχουν για μελέτη, για έργασία, τώρα τή καλοκαίρι τις έχουν για διασκέδαση, για παιχνίδι και για άνάπαυση. Δεν ξεχνούν όμως και τή σχολείο, ούτε ε,τι τούς τή θυμίζει. Μελετούν και λίγες ώρες καθμέρα. Διαβάζουν και κανένα μορφωτικό βιβλίο ξέω απ' τή μαθήματα. Καταγίνονται και με τή Διάπλαση, με τή Ξελίδα της, με τούς Διαγωνισμούς της. Βρίσκονται σ' άλληλογραφία και μ' άλλα Διαπλασάπουλα, που κι' αυτή είναι σαν ένα μάθημα, σαν ένα γυμνασίο στο γράψιμο, στην έκθεση ιδεών. Έτσι, όταν έρχεται τή φθινόπωρο, ή άλλαγή τής ζωής δεν τούς φαίνεται τόσο άπότομη, τόσο δύσκολη. Μά ούτε πάλι ξαναπαίνονται τόσο κουρασμένα, άδυνατισμένα, όσο την ημέρα που τή άφησαν. Τά παιδιά αυτά έχαμαν πραγματικές διακοπές: ξεκουράστηκαν όσο έπρεπε, μά χωρίς να ξεχάσουν και να ξεχαστούν. Και με καινούριες δυνάμεις ξαναρχίζουν τόν άγώνα "Ε, θά τόν βγάλουν πέρα πιο εύκολα κι' από τή παιδιά που δεν έχαμαν τίποτα τή καλοκαίρι, και τή ξεχάσαν δια και τούς φαίνονται τώρα βουνά, κι' από τή παιδιά που, αντί να ξεκουραστούν, κουράστηκαν τή καλοκαίρι περισσότερα και δεν θάχουν άρκετες δυνάμεις τόν χειμώνα.

Τά παιδιά αυτά, που περνούν όπως πρέπει τις διακοπές τους, είναι λίγα. Πιστεύω όμως πως είναι δια τή Διαπλασάπουλα. Γιατί βλέπω πως τή βγάζουν πέρα στον άγώνα τού σχολείου: στο τέλος τού χρόνου τή άριστο πέφτουν βροχή...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΚΙΒΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Πώς τούς λυπάμαι τούς καιμένους τούς άθελήσ... βραβευμένους! πονώ για τούς... τόσο μεγάλο κόπο δεν γινόθω ούτε... στον κάλο!

Καθένας άχ! — με πόση δδύνη — τόση που σου γεννάει δάκρυα! — πάλι και λείπ τί έχει γίνει από τή μια στην άλλη άκοχη.

Και σου μιλάει για τή νίκη τού με μετριοφροσύνη τόση, που λές, πως είν ή καταδίκη του, που δεν μπορεί να τή γλυτώση!

"Αν πής για τή φωτογραφία, άχι, δεν δίνουμε δεκάρα, μά άκονθ να πρώτα δυο ψηφία και παραλύνω από τριμάρα.

Μά τή χαρτί σου ή κεφαλή; άραφ καθόλου δεν τούς νοιάζει, όταν δεν βρουνε καλοί, γιατί παθαίνουμε μαράζι;

Μάλιστα λένε — δεξ κακίας! — πολλοί εκούχουν παιδιά κι' εγγόνια, πως στέλνουνε φωτογραφίες από τή... παιδικά τους χρόνια!

"Αν πιά δεν με χωνέσει τόσο ή μοίρα μου και — δ μη γένοιτο — πάρα κι' εγώ βραβείο, θά δώσω κάποια που ήμουν νεογέννητο!

Οδράνιο Τόσο

ΠΥΡΚΑΙΑ!

— Πυρκαϊάα! Τρέξτε γρήγορα... — Τι τρέχει; Άλήθεια; Φωτιά; Κόσσια, τρέχα, πέρ' τόν κουβά. Νερό; στο νερό; τρέχ, άντε για σου. Τρέχα ντέεε...

— Γειτόνοι, φωτιά. Δεν πήρατε μωροδιά;

— Τι; Που; Στο δάσος; Κουνηθήτε θά καθώμε.

Σωστό πανδαμόνιο.

Σε λίγο κουβάδες, φευάγια, άβινες, κριόνια, ποτιστήρια, λεγάνες, κάταρδους δια σ' ένεργεια. "Ολόκληρο στρατεύμα για τή σβόση τής φωτιάς. Μιά και δυο τρέχουν όλοι ίσα στο δάσος.

— Νά! βλέπω τόν καλό: Κάπου έδω κοντά κέφει.

— Μά! Δε φαίνεται να ναι μεγάλη.

Σε λίγο γύρω απ' τή φωτιά, άρχίζει ή δουλειά.

— Ρίξε χύμα πάνω σ' αυτό τή κλαδί. "Α! για σου. Κουβαλάτε σε τή νερό.

— Σεις έκεί κάτω, οβόστε τή ψηλό πορναρά. Γρήγορα! "Αν φωνήσση, ή φλόγα, θά πιάση και τή πύλο!

— Ού! Κι' αυτός ο διαβολοαγέρας, λές και βάλθηκε έπίτηδες να μάς πειράξη. Κόψ' ε' αναμένο κλαδί. "Ετσι! Λίγα άκόμα, παιδιά. "Α! μπράβο, κουράγιο! "Ελα και τή σβόσημε... Μπδ! καλώς τόν κήρ αστυνόμο. Σάν κάτι γρήγορα μάς ήρθε.

Κι' άρχίζει ή άνάκριση.

— Και ποιος τήν έβαλε τή φωτιά, βρε παιδιά;

— Νά, κήρ αστυνόμο. "Εστ' ο κήρ-Γιάννης ο παλάβος, να ψήση τή μέγα

του κάτω από τή πορναρά, ο άθεόφοβος. Που νά τού κόψη τή εσο του. Και τή νόστιμο είναι, που λές, κήρ-αστυνόμο δετ' ο βλάκας, χά! χά! χά! τήν κοίταζε και γέλαγε.

— Πιάσ' τον και για τή τριήμα εμπρός. Τά όνόματά σας, κύριοι, για τή πραχτικά. "Εντάξει!

"Ο γορισμός πιά ήταν θανατώσιμος.

"Ολοι είχαν τή σύνεργά τους. Στην άναμνησάπουλα καθέννας, χωρίς να προσέξη και πολύ, είχε πάρει, ό,τι εκείνη τή στιγμή κούχε βρεθεί στα χέρια, και τώρα τόσο άστειό ήταν όλοι τους.

Θυαμβεντικά κατέβηκαν τή βουνάλακι και στα σπία τους τούς έκαναν ύποδοχη μεγάλη.

Γαρδένια (Βάτραχος)

ΑΥΓΗ ΣΤΟ ΘΑΛΑΣΣΟΧΩΡΙ

Γλυκοχαράματα άκόμη, μόλις ροδίσει ή αύγη. Βγήκα απ' τή σπία μου και τράβηξα για τή θάλασσα. Μ' άρέσει ο πρωϊνός περίπατος στην άκρογιαλιά. Τή χωριό ριχμένο σ' μια νάκρη. Τά σπία κλειστά και κομισμένα. Δεν άκούεσ παρά τή πετιναράκια που ειδοποιούν με τή τραγουδιστό λάλημά τους ότι ήμερωμένοι.

Τραβώ για τή συνοικία των παραδών. Τι φωνές, τί κρότοι, τί ζωή! "Ολη ή οικογένεια τού παρά στο κόδι. "Η γυναικά του, τή παιδιά του, ο γέρος πατέρας του που μόλις σέρνει τή βήματά του, παλιός θαλασσοδύκος, όλοι άπάχαίρετούν τόν νερό που φεύγει για τή ψάρεμα. Μιά ιδιαιτεση, εύχάριστη άλήθεια, ζωή είναι ή ζωή των παραδών.

Κάτω στην άκρογιαλιά όλο κίνηση. "Ετοιμας οι τράτες για τή ψάρεμα. Μιά-μιά ξεκολούν απ' τήν άμμοδιά, τριβολλάντας και άφίνουν εν' αυλάκι που σε λίγο γεμίζει με νερό. Τά ψηλόκορμα και δυνάτα καληκάρια όλο σφρίζος, όλο ζωή. Τραβούν ρυθμικά τή κουλιά τραγουδώντας τραγουδία.

"Η ώρα κοντεύει εση. Φεύγουν κι' οι τελευταίες, — άργοκορημένες, — τράτες. Πήδηκα τήν άμμοδιά και κάθουμαι κοντά στο ξεψόχημα των κρημάτων. Κάθουμαι λίγο κάρεξω απ' τή νερό, στα δαντελιστά φύκια — τ' άπομεινάρα τής χθεσινής φορτονάς. Βάζω τή πόδια μου στο νερό. Τή κήμα τ' άπαλό, τή θωπευτικό κύμα τή χαϊδεύει ως τούς άστραγάλους. Έτσι ρευβάζοντας περνά ή ώρα. Είναι έφτα περασμένες. Τή λήθη μου τήν κβεί τή πέρασμα μιάς παρείς από μικρούς θαλασσίνοους που περνούν μπρός μου, θαλαβουτώντας στο νερό.

Φορούν ένα πανταλονάκι κι' ένα πουκαμισάκι. Άλλο τίποτα περιττό δεν έχουν. "Ολοι με άνασκουμπμένα τή μανίκια τους, και τή πόδια τους γυμνά, σέρνουν ή ένα σπαγγάκι κάραβία και κάρωμένα από τενεκέδες. "Απ' αυτούς οι πιο καλοί «ναυπηγοί» έχουν στολισμένο τή κάραβί τους και με κάραβια και με παντιέρες.

Περνούν από μπροστά μου σιγοτραγουδώντας. Για μιά στιγμή σήκουν μια ματιά πάνω μου—τί άδωο βλέμμα

που έχουν αυτά τή άκακα παιδιά—μιά ματιά κάπως περίεργη.

— Που, πότε, βρε παιδιά, τή ρωτώ.

— Εκεί παρακάτω, στον κάβο να κολυμπήσουμε.

— Και τή κάραβία τί τή θέλετε μαζί σας;

— Θά τή γεμίσουμε άχινούς και μύδια για τή ψάρεμα.

Θά κολυμπήσουν, θά βγάλουν μύδια για δόλωμα, θά γεμίσουν τή κάραβία τους, θά ψαρέψουν εκεί παρακάτω στα βραχάκια, και κατά τή μεσημέρι, κορδωμένοι ή κατισουφισμένοι, άναλόγως με τή ψάρια που έπιανε ο καθέννας, θά γυρίσουν— με τί δροξη— στο σπία τους.

"Αθώα, εύτυχιμένα παιδιά! Πόσο τή λόγια σας, τή παιδικία σας σκέοτρα κι' οι άσχολλίες σας που θυμίζουν τή παρασμένα μικρά μου χρόνια.

Ξανακοίταξη τή μικρή κάραβία. Είχε άπομαρυνθεί άκοχάτα.

"Ελιόγερα

ΗΡΘΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ

"Ηρθε κάλι ο καιρός να περύσω τρεις μήνες ξεγνοιασιάς πηγαίνοντας στο πεντάκορφο μικρό χωριό, τή κουμμένο μέσα στα κακαράσινα πεδία και έλατα, τή χτισμένο ανάμεσα σε τέσσερα πάνψηλα βουνά.

"Ηρθε ο καιρός να ξαναμιλήσω με τούς άπαιτούς χωρικούς, να τούς ξανακούσω να μιλάνε για τή σοδειά, για τή χωράφια και τή κοπάδια.

"Ηρθε ο καιρός να δω πάλι, έαπλωμένους στο κρεβάτι μου, απ' τή παράθυρο, τήν πεντάκορφη αύγη, να σκορπίξει κάθε πρωτ' τις χουσαφένιες τής άχτίδας σ' όλη τή φύση και να βάρη τρανταφυλένια δια τή βουνά.

"Ηρθε ο καιρός να ξαναδώ τούς χωριάτες να πηγαίνουν πρωτ' πρωτ' σ' άλλων μ' όλη τήν οικογένειά τους. "Ο κατέρας οδηγώντας τή δυο μεγάλα βόδια, πηγαίνει από μπροστά απ' τούς άλλους.

"Ηρθε ο καιρός, καθισμένος στην όλοδροση γλόη, νακούσω πάλι τή θεϊκή συναυλία τής φλογέρας, τής αλόγδας τού τσοπάνου π' άνακατώνεται άρμονικά με τή μουρμούρημα τού κρυσταλένιου νερού τού ρυακισού.

"Ηρθε ο καιρός των παιγνιδιών και των διασκεδάσεων.

"Ηρθε ο καιρός, που καθισμένος στην πόρτα τού χωριάτικου σπιτιού, κουρασμένος απ' τή παιχνιδία, θά αισθάνομαι τή μυστηριακή εκείνη γοητεία τής κατασκότεινης γυχιδας, προσκαθώντας να καταλάβω τις νότες τής μεγάλης σιωπηλής μελωδίας των άστρων απ' τή τρομαλαμπόριμά τους.

"Ηρθε ο καιρός να ξαναδώ τ' όλόγιομο άγγυό φεγγάρι να λούξη με τις άχτίδες του όλη τή φύση.

"Ω θεία έξοχη ζωή! Πόσο μου άρέσις!

Αάκρη τής Μοναξιάς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Αιλή, παιδί μου, πήγαίνε να ιδής τί ώρα είναι.

Και ή Αιλή γυρνώντας:

— Μαμά, ο μεγάλος δείχτης κοιτάει κατά τήν πόρτα και ο μικρός κατά τή κάραβιο!

Ρέλια

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 25509 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προσθέντος των 6 Ιουνίου 1931 προς εφέρεση των λύσεων των επί τήν τελευτή της Διαπλάσεως Ιουνίου, Ιουλίου και Αυγούστου 1931 δημοσιεύσαν 170 Πνευματικών Ασκήσεων.

(Οι ακόλουθοι έξι έκαστον δνομα τρεις αριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος τής εθνεθνικής οράδας Αύσας, ο δεύτερος τής Εθνεθνικής Αύσας και ο τρίτος τής Εθνεθνικής Εθνεθνικής, συμφώνως με τον Όδηγόν του Συνδρομητού, Κεφ. Α' § 25.

Οι Ιούλιμοι όλων των τάσεων έχουν τήν δικαιοσύνην, ή μόν τού Α' Βραβείου με δημοσιεύσαν την εικόνα των επί πληρωμήν δρ. 40 δια τήν έξοδα του κλιού, και νόμορσων εντός τριμήνου τήν από σήμερον, (επί κατόπιν παραγράφεται τή δικαιοσύνην τούτο,) ένα σπονδήριον θέλον τήμον «Διαπλάσεως» των έτων 1894 — 1931 (Β' Περίοδος) με έκπρωσαν δέκα πέντε (15) δραχμών. Οι τού Β' Βραβείου γ' αγοράσαν δμοιον Τόμον με έκπρωσαν δέκα (10) δρ. και οι τού Γ' με έκπρωσαν πέντε (5) δρ. (Τόμοι και Όδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (από 16 έτων και άνω κλάσ και άνω δέν έσπρωσαν ήλιαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δικηγορία, 154, 16, 7.

Ιούτιμοι: Έρσικη, 156, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παληά Αθήνα, 141, 15, 7. Χρυσάλλης, 146, 15, 7.

Ιούτιμοι: Κυρά Φροσύνη, 146, 15, 7. Έντελβίς, 141, 15, 7. Σπίθα, 140, 14, 7. Ερνάνης, 140, 14, 7. Κυρά τής Θάλασσας, 139, 14, 7. Ντίνοσ Αύγαλιτς, 148, 15, 7. Ανερόνη του Βουνοτι, 143, 15, 7. Νεσίση, 143, 15, 7. Αρχοντοπούλα, 148, 15, 7. Βάτραχος Νο 23, 141, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ίσπότης των Ρόδων, 135, 14, 7. Αστέρη τής Μαμμιάς, 121, 13, 7. Ίζόλη, 123, 13, 6.

Ιούτιμοι: Λεπτούλα, 125, 15, 6. Αίγλη, 135, 14, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Σουλφίς, 109, 11, 6. Εσπεριόμος Αόρδος, 82, 9, 4. Έρση Αρόσος, 107, 11, 7. Ρασιοντιν, 82, 5, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Έλιπίσσα Έλλάς, 46, 5, 2. Νέλλη, 9, 1, 1. Δημήτριος Ι. Τσελεπής, 10, 1, 2. Βασιλεύς των Δασών, 29, 3, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 έτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπουριταν, 139, 14, 7.

Ιούτιμοι: Λυσόχαρτο, 151, 16, 7. Νάις, 155, 16, 7. Αγγούλα, 146, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εύβοική Θάλασσα, 129, 13, 7. Φάουσι, 120, 12, 7.

Ιούτιμοι: Περαεύς, 155, 14, 7. Αγάρι τής Αευτεριάς, 128, 13, 7. Ανθρ. Α. Θεοτινάς, 184, 14, 7. Ηλιογέννητη, 130, 13, 6. Μύρον τής Ανθρου, 128, 13, 7. Μαγγήτης, 130, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σικωνία Αδρα, 102, 11, 7. Φαναϊοπούλα, 111, 12, 7. Μικρούλα, 102, 11, 4.

Ιούτιμοι: Φεμνιστρια, 107, 11, 7. Μαγεμένο Δοξάρι, 116, 12, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Λευκή Ντάλια, 99, 10, 4. Χαρανή τής Λόβου, 85, 9, 5. Φρέ-

ζια, 86, 10, 5. Λευκάτας, 85, 10, 7. Τουρασκόν, 78, 8, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Καριτοκάκης, 15, 2, 2. Χρυσόθρας, 52, 8, 2. Κατοριόλα, 19, 2, 2. Θάλασα, 22, 3, 1. Γκαργκόλη, 36, 4, 2. Ανθρομένη Λυγαριά, 7, 1, 1. Πριγκηλιανή Γαζία, 7, 1, 1. Αρσοερό Μελτέμι, 42, 5, 2. Νυφούλα τ' Ούρανο, 28, 3, 3. Κρητικό Άκρογιάλι, 17, 2, 3. Θούριος του Ρήγα, 55, 6, 7. Χαρανή, 58, 6, 5. Σκλάβος Βορειοσηπειώτης, 8, 1, 2. Εύα Αδάμ, 59, 6, 4. Σκασιμένη Λύρα, 21, 3, 2. Ζήνων Δ. Πουλάκης, 32, 4, 4.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτων και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασίλ. Δ. Θεριανός, 135, 14, 7.

Ιούτιμοι: Τρυγονάκι, 131, 14, 7. Όρνικιά, 130, 13, 7. Εύαίσητη Καρδούλα, 120, 12, 7. Αγγελοίδι, 147, 15, 7. Θούριος, 145, 15, 7. Βεδουίνος, 110, 11, 5.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νίκη Μπουρά, 89, 9, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Καμέλια, 3, 1, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

[Ίδε προηγ. φυλλάδιο σελ. 418]

5. ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΟΝ ΛΕΞΕΩΝ

Στό φυλλάδιο τούτο λείπουν έδώ κ' έκαθ δέκα λέξεις, που πρέπει να τις μαντεύσετε.

Δέν είναι πολύ δύσκολο. Θα σάς διηγήση πρώτα-πρώτα ή έννοια και κατόπι ή χόρος που μένει λευκός, κενός.

Γιά τους νέους συνδρομητές, που δέν ξέρουν ακόμα αυτόν τόν Διαγωνισμό, φέρνω ένα παράδειγμα. Υποθέσετε πως διαβάσετε αυτήν τή φράση: «Τόν ώρατο μήνα, όταν τή λουλούδια ευδοκίαν και τή κελαιόδον γλυκά...»

Εδώ λένε, νομίζω, συμπληρώνετε από τή έννοια: «Τόν ώρατο μήνα Μάη, όταν τή λουλούδια ευδοκίαν και τή κελαιόδον».

Θά πητε: δέν μπορούσ να λή και τόν ώρατο μήνα Απριλίη; Ναι, και τόν Απριλίη υπάρχουν λουλούδια και πουλιά, κ' ή Απριλίη, ή άνοιξιάνικος, είν' ένας ώρατος μήνας. Αλλά στό λευκό χόρο δέν χωρεί λέξη μ' έξη γραμματά παρά μόνο με τρια-τέσσαρα. Άρα μόνο ή λέξη Μάη είν' εκείνη που λείπει.

Επίσης, αντί πουλιά, μπορούσ να λή και πενή. Η διαφορά των γραμματών δέν είναι μεγάλη. Αλλά ή φράση όλη είναι στη δημοτική: επομένως δέν θά ταίριαζε ή λέξη πενή, που είναι τής καθαρεύουσας.

Όσοσο πολλοί, και στη δημοτική, μεταχειρίζονται καμιά φορά και λέξεις τής καθαρεύουσας. Μήπως κ' έδώ ή συγγαφέας, αντί πουλιά, είχε γράψει πενή; Δέν θάταν κανένα...

Εξήγημα. Δοικόν κ' οι δύο λέξεις χωρούν και ταίριαζον. Και σεις, για να στείτε μέσα, γράψετε και τις δύο.

Εννοείται ότι για πολλές λευκές λέξεις θά σάς παρουσιασθή αυτή ή περιποίηση: δηλαδή θά ταίριαζον και δύο και τρεις. Έχετε τή δικαιοσύνη να

τις γράψετε όλες. Όσοσο ξεκινώτερος λύτες είν' έκείνος που βρίσκει τή ζητούμενη λέξη με τή πρώτη, χωρίς δηλαδή να μού γράψη δύο και τρεις... για να διαλέξω.

Η άπάντησή σας πρέπει να είναι συνταγμένη έτσι:

«Απάντηση στό Μ. Διαγωνισμό Λευκών Λέξεων»

Στή σελ. τάδε, στήλη δεύρα, στίχος 33 («Βασιλόπουλο και Ζητιανόπουλο») λείπει ή λέξη άπάκη (ή δόλος).

Στή σελ. τάδε, στήλη δεύρα, στίχος 40 («Αθηναϊκή Έπιστολή») λείπει ή λέξη τραπέζι.

Και όστω καθέξής. Οι άλλοι δροι είναι οι κοινοί ο' όλους αυτούς τούς Διαγωνισμούς, που σάς τούς έβγα στό προηγούμενο.

6. ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΟΓΡΑΦΙΚΗΣ.

Τό θέμα είναι: «Η μιά Μαγική Εικόνα, ή μιά Γελοιογραφία, ή μιά Σειρά Γελοιογραφιών, από έκείνες που διηγούνται μια ιστορία, είτε και με λόγια κάτω από κάθε εικονιστά, είτε χωρίς λόγια (που τή προτιμώ.)»

Η Μαγική Εικόνα πρέπει πρώτα-πρώτα να είναι έξυπνη. Δηλαδή τή ζητούμενο, τή άόρατο πρόσωπο ή πράγμα να κρύβεται μέσα στό βρατά, και να χρειάζεται επίσης έξυπνάδα για να τή ανακαλύψη κανείς. Έπειτα να είναι καλοσχεδιασμένη (με πέννα και σιλική μελάνη κ' άσπρο χαρτί) ώστε να μπορού να τή δημοσιεύσω χωρίς να μού τή αντιγράψη άλλος σχεδιαστής.

Ετσι πρέπει να είναι ζωγραφισμένες κ' οι γελοιογραφίες. Κι' όσο για τήν πρώην, μπορεί να είναι μια άστεια σκηνή (π. χ. ένας μικρός φορητοστάρις στη θάλασσα, ένας μαθητής μπροστά στό δόκιμο του όταν δέν ξέρει τή μάθημα κτλ.) ή δέ σειρά γελοιογραφιών πρέπει να είναι ολάκερη άστεια ιστορία, παιδική κατά προτίμηση, ένα διηγηματάκι σε εικόνας (ώσπε δ Διαγωνισμός αυτός άντικαθιστά λίγο κ' ένα Διαγωνισμό διηγήματος).

Τέτοια διηγηματάκια σε εικόνας έχω δημοσιεύσει πολλές φορές και ξέρετε καλά τή είδος. Έξυπνάδα μόνο χρειάζεται για τήν εφεύρεση του μύθου (τής υπόθεσης) και τέχνη για τή αναπαράσταση των σκηνών σε γελοιογραφίες. Αντιγραφές δέ θέλω — δικιά σας πράγματα.

Κάθε διαγωνιζόμενος ένα μόνο πράγμα μπορεί να στείλη. Δηλαδή ή Μαγική Εικόνα, ή μιά Γελοιογραφία ή Σειρά Γελοιογραφιών. Και τούτο γιατί ή Διαγωνισμός δέν θά διαιεσθή σε τρεις άλλα θά είναι ενιαίος. Όσοι θά κάνουν τή λάθος να μού στείλουν άπ' όλα, θά αποκλεισθούν.

Οι διαστάσεις των εικόνων είναι έλεύθερες. Γιατί κιά μεγάλες όταν είναι, μπορεί να τις μικρών φωτογραφικών. Όπωςδήποτε, για τή Μαγική Εικόνα και τή Γελοιογραφία προτιμώ τετράγωνο με πλευρά 11 έκαστοστά (όσο είναι τή πλάτος 5 σήλων μου) και για τή Γελοιογραφική Σειρά κάθε γελοιογραφία να είναι τή ημίση (πλευρά τετραγώνου 5 1/2 έκαστοστά, τή πλάτος τής στήλης μου.) Τέλος ή σφιδά των γελοιογραφιών τής Σειράς πρέπει να είναι ή τρέψι, ή έξη, ή έννά (περισσότερες δέν χωρούν.)

Οι άλλοι δροι είναι οι κοινοί. Αυτός τούς Διαγωνισμός έβγα να σάς προτείνω για τούτο τή καλοκαιρι. Νομίζω ότι είναι άρετικοί. Κι' έχετε καμιά να κάνήσετε (είτε ο' όλους, είτε σε μερικόν) ώς τή τέλος Οκτωβριού Καλή επιτυχία!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΚΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήνα, 42 δόξ. Εβριαιίδου, τήν 4ην Αυγούστου 1932 ΑΘΑΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γραμματά με άναπαρτές γεωμετρικών, για τή όποια πρέπει να πληρωσω πρόστιμο. Ζυγίζετε τα και βάστε τή γεωμετρικών ουστό.

Δέν άπαντά σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που τή έχω ο' Οδηγός τού Συνδρομητού. Τριτάτη δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6, και πρέπει να τόν προσητευθή όποιος θέλει να λαβαίνη μέρος στην κίνηση.

ΚΑΘΩΣ σάς έβγα τήν άλλη φορά, όταν έτελειωσ ή χόρος τής Άλληλογραφίας, με περιμέναν άκόμη έκπτα γραμματά. Άλλα τόσα έβγα από έκείνη τήν ήμερα. Μπορείτε λοιπόν να φαντασθήτε τή βουλό έχω μπροστά μου και... τή έντοση πρέπει να είμαι στις άπαντήσεις μου.

Νά σάς πώ πρώτα δύο λόγια για τήν «Ανέξια» τού κ. Εβνοπούλου. Τό νέο του αυτό θεατρικό έργο δόθηκε με θριαμβευτική επιτυχία στό θέατρο Λουξ, από τόν θύσο Κοβάλης, τήν π. Δευτέρα 1 Αυγούστου. Ο κόσμος τή κατακροκρότηση κ' έλοι οι κριτικοί των έφημερίδων είναι δμοφωνα πως είναι μιά δροσερή και χαριτωμένη κωμωδία, από τή άριστέρα έργα τού κ. Εβνοπούλου. Θά κάρη πολλές παραστάσεις και, επειδή είναι και για οικγενείς, μπορεί να πτε σε καμιά άπογευματινή και να διασκεδάσεις πολύ.

Καλά δλ' αυτά, Ταπεινό Γιούλι, αλλά τή κομμάτι σου για τή Σελίθα έπρεπε να τή γράψης χωριστά. Δέν έπρεπε τόσες φορές, ότι τή κάθε τή γράφεται μόνο του; Σε συγχάρω, Έλτα, για τόν φρατο βαθμό τού ένδεικτικού σου, καθώς και τή Σελίθα που ήρθε τόν ίδιο. Τό μεγάλο γράμμα σου μ' εχαρίστησ πολύ.

Και τή δική σου, Δάμνη τής Μοναξιάς, που είχες να μού γράψης ένα μήνα. Χάρηκα πολύ που βγήκες ή πρώτος τής τάξης και που ή ίδιος ή καθηγητής σου απέδωσε τή μεγάλη σου πρόοδο στό ότι είσαι συνδρομητής μου.

Άλθρα, Γιάλα, μ' έπληξη έβγα γράμμα σου από τή Ζαγορά. Θά πώ στη Μπουμπουλίνα ότι σου άρεσ πολύ τή ποιήμα τής. Από που θά μού γράψης τώρα; Εχαριστώ τόν καλό μου Σόλλογο «Διαπλασκόμο» (πρώην Λαγών) για τή πρώτο τού έσπαθώμα και περιμένο κ' άλλα πολλά.

Εντυχισμένος ή Ύμνος τής Έλευθερίας. Τριγυρίζε τώρα τις κοιλίες και τή δάση τού μεγιστικού Πηλίου, έχοντας όρημτήριο τή περιήρημό Χάνι τού Ζήση—1200 μέτρα ύψος, εν άγαπητέ!

Τώνη Ρελή, σου τή ένέκρικη. Όχι, θυμημένη δέν ήμουν, γιατί ήξερα ότι ή μακρά σιωπή δέν μπορούσ να προέρχεται από άδιαφορία. Χάρω που θά μού γράψης τώρα και σε συχαίρω για τή άριστα. Σου έστειλα τή βραβελο σου, Αργή, βέβαια, άλλο ή μοσφή τού ποιήματος — γλώσσα, σιχουργία — κ' άλλο ή οσσία.

Δηλαδή τή θέμα, τή περιεχόμενο, οι ιδέες. Η Φωτογραφία δέν κάνει. Άρα τή γράμμα σου, Παλασία. Και σε τή γλώσσα γίνεται αυτή ή άλληλογραφία με τις Γερμανίδες μαθητρες; Σου έστειλα τις «Αγρόπνες», τή φυλλάδιο και 8 τετρ. Μ. Μυστικόν.

Βέβαια, Γαργαντόβα, από είσαοτα τώρα στην έξοχή, θά λαβαίνετε τή φυλλάδιο μου κάπως άργότερα. Και φαντάζομαι με τή άνοπομονησία τή περιμένετε, και σε κ' οι αδελφός σου, και πως κάνετε, όταν έλθε, πούς να τή προτοδιαβάσω...

Δέν πρέπει να πορητεύσασ, Κριτορόδινη, ούτε να φοβάσαι άποτυχία. Όλοι σκεδόν στην άρχή Έπαινοσ μόνο παίρνουν κ' είναι πολύ εχαριστημένοι. Τότερα έρχονται και τάνότερα.

Έβγα, Χρυσάνθεμο, τή ώρατα που πέρασε στό Καριετόρ με τή Αστέρη τής Αδής. Ναι, μπορεί να γίνει τοπογραφικό λάθος, αφού μοιάζον τόσο τή ψευδώνυμο, τώρα όμως δέν μπορεί να θυμηθ άν άπαντούσα σε όνα ή στη Χρυσόθεμι.

Τό Μανεδονικό Έντελβίς μού γράφε: «Μιά δροσλοουτή μέρα μέσα στη ζέση τής έβρομίδος είναι ή μέρα που μού έρχεται τή φυλλάδιο σου». Τί ώρατα!

Και σύ, Λυγαριά, τή ώρατα που θά περνώσ στόμορφο από χωριουδάκι και στό σπίτι τού παππού! Έβγα τή δεύτερο σου έσπαθώμα, ο' εχαριστώ πολύ και περιμένο και τάλλα.

Μανεδονικό Νούφαρο, για τή κομμάτι σου δέν θυμάμαι τώρα, παιδί μου. Χάρω που σου άρεσ τόσος ή «Γαλάζια Μαριά». Τό «Βασιλόπουλο» θά έξοκλουθήσ όλη αυτή τήν έξαηνία, ώστε μαζί θά τελεθώσων και τή δια.

Κόκκινη Κούλα, Όσωνίς, Άγρωπιώτικη Φτέγη, Μπουμπουλίνα, Γαρίνα, Έλπίς, Παισιωτάκι, Ρασιοντιν, Γλυκειά Παρηγοριά, Θαρραλέα Έλληνίς, και τή δικιά σας γραμματά τή διδάσκα με μεγάλη εχαρίστηση, αλλά ή χόρος δέν επιτρέπει να σάς άπαντήσω. Έξέτελλοσ μόνο τις παραγγαλιές σας και συχαίρω όσους από σάς προδιασθήκαν με καλό βαθμό.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Τό βραίο τού φανταζόμο» τού Ίσπότη των Ρόδων. Τό άνέκδοτο είναι άρετικά νόστιμο, αλλά οι φιλοσοφικές σκέψεις, που άναπτύσσονται στό τέλος, έντελώς περιττές κ' άταίριαστες και χαλόν τή κομμάτι. Τό διηγημα αυτό είναι χρονολογημένο από 31, 13, 1931 και δικαιολογείται ως 3ο κομμάτι, αντί τού 2ου που άπορρίθησε στό 1ο φυλλάδιο τού 1932. Τά ίδια όμως δικαιολογητικά έχω κ' ένα άλλο κομμάτι υπό τόν τίτλο «Ψυχές» και με ήμερομηνία 15, 5, 1932.

Πώς γίνεται αυτό τή πράγμα; Έχω τήν ιδέα πως τή πρώτο κομμάτι βρισκόταν μεσα σε γράμμα τού Ίσ. τ. Ρ. που είχε παραπέσει και ήρθε τώρα τελευταία στό χέρι μου και πως ή φίλος μας, μη βλέποντάς τή τόσο καιρό να κρινεται, τή νόμιμος για χαμένο κ' έστειλε άλλο. Άς μού τή γράψη όμως κ' ή ίδιος άν είναι έτσι, γιά να δώσω στό άλλο τού κομμάτι τόν αριθμό 4. — «Ευρύφαλλ» τού Βάτραχου 20. Πράγματα χλιτσιωμένη. Τό είδος αυτό θέλει έξαφρετική τέχνη και πρωτοτυπία στις ιδέες και στη διατύπωση — Σε δύο φέλες» τής Μ. Σ. Πολύ κοινό. Δέν λείπει τίποτα τού καινοτόμο. — «Τό παράνο τού Λάχη» τού Γιάννη Δοβλιού. Τό θέμα δέν είναι κακό, αλλά ή διατύπωση

δουρατ. Τό κομμάτι είναι βιαστικά γραμμένο και σε πολλά σημελα άβυσιο. Έτσι έβκολα δέν μπορεί ναλλάξ ή ένα παιδί τή άπόφαση του με τόν πρώτο λόγο που θά τού πη ή γιαγιά. Φοβερά δροσανάγνωστα γραμμένο, χωρίς καμιά προσοχή στη σιγή, τόσο που είδα κ' έπαθα ως που να βγάλω νόημα. — «Δελι-Νύχτα» τής Α. Α. Η ιδέα καλή. Είναι ποιήμα με έμπνευση. Μά τή άνώμαλη σιχουργία! Έτσι που συναντά κανείς έναν καλό στίχο π. χ.

«Τού δελινοβ τή σιγαλιά τίποτε δέν παραξεί»,

συναντά παρακάτω κ' έναν σαν κ' αυτόν: «Τά μικροσύννεφα που μοιάζονε ρόβινες [δλυσίδες].»

Και τέτοιο δυστυχώς είναι οι περισσότεροι. Έκτός άπ' αυτό, ή Α. Α. δέν ακολουθεί μιά φριχόμενη μετρική. Άλλοι οι στίχοι τής είναι δεκαπεντασάλλαβοι, άλλοι δεκαεπτασάλλαβοι, άλλοι δεκαοκτασάλλαβοι! Συνασά στην Α. Α. να διαδωθ μιά Σιχουργία. — «Πλήξη» τής Φεμνιστριας. Ηθελε ζωηρότερο γράψω, περισσότερο φυχή. Στο τέλος δέν μού δέχην καθαρά με τή πρόπο τής δροσε ή πλήξη. Άφου δ Μπετόδεν και δ Μόζαρτ δέν έκαναν τίποτα, κάθασ στό πιάνο κ' έπαιξε, τί; Δικά τής άποχου διασάματα; Κανένα άλλο κομμάτι άγαπημένο, που τή ήξερε άπέσω; Αυτό έπρεπε να καθορισθή. — «Μή γαλάτ» τού Α. ο. δ. Τό πρώτο τμήμα, που έχει για ήρωίδα τήν μικρούλα Νινή, είναι άρετικά νόστιμο. Τό δεύτερο όμως πολύ άσεβές, και γιατί κοροϊεύει μεγάλους ανθρώπους — δέν είναι κανένα ελάττωμα έξοικακρότερο τή να «αρεθώ, κανείς σαράνια Ματούς» όστε τή να τή λαίπων τή δόντια του — και γιατί περιγράφει μιά άπορρησάτη χειρονομία προς ένα ιερομένο. Τέτοια κομμάτια όχι μόνον δέν τή δημοσιεύω, αλλά όποτε και να τή γράφον θά ήθελα τή παιδιά μου.

— «Χωρίς τίτλο» τής Γαλαζιάς. Ένα είδος αυτοβιογραφίας, πολύ σύντομο γι' αυτοβιογραφία με και πολύ μεγάλο για κομμάτι τής Σ. Σ. Σ. Καθώς είναι γραμμένο σε τρίτο πρόσωπο, θά έπρεπε να δέχνη λιγώτερα συναισθήματα και περισσότερη δάση. — «Τό παραμύθι μου» τής Σεπεριμένης Λαίδης. Πολύ άπθνα. Όσο κτώ χρόνων παιδιά δέν πιστεύον τόσο ένκοκα πως αυτή που τούς διηγείται τή παραμύθι είναι ή ίδια βασιλοπούλα. Δέν είναι άλλωστε και λογοτεχνικά γραμμένο.

— «Είμαι καλάντισ» τού Ίσπότη Λόγγη. Ός ιδέα πολύ νόστιμο και γενικά καλογραμμένο. Αλλά κ' αυτό πολύ άπθνα. Δέν ήκηχε λόγος μόνο για να κνήν τούς στρατιώτες να γελώσων, να πών από τή φράση με κίνδυνο να σπάση κανένα πόδι ή χέρι! Και οι γκαριμάτες που θά έκαναν από τόν πόνο, άσφαλώς δέν θά προκαλώσαν τή γέλια των στρατιωτών αλλά μάλλον τήν άνησυχία τους. — «Ρέμβη» τού Δάρονος και Φενίτα. Γραμμένο σε άνομοικατέληκτους αλλά πολύ κανονικούς στίχους. Δέν έχει πλοσίους φράσεις άλλα έχει ρυθμό και έμπνευ ένα αίσθημα γαλήνης και ήρεμίας. Κατ' άρχην όμως δέν δημοσιεύω κομμάτια γραμμένα εν συνεργασί. Μιά έξαίρεση έκαμα μιά φορά, αλλά δέν ένακάνω — «Τό παλάτι τού πριγκηπος Άνδρέα» τής Διματοβαμμένης Λόγγης. Έστάλληκε άντικανονικά μαζί με άλλο.

Γλώσσα όπερσυχολαστική. — «Ιχνογραφία» τής Χρυσάφειας. Πώ, πώ, τί άταξίες έκαναν αυτά τή κορίτσια στό μάθημα τής Ιχνογραφίας! Τι, να τή δημοσιεύσω για να πάρουν και τ' άλλα παιδιά τή κακό να παρέδωκα; Όχι, αυτό δέν γίνεται, όσο

καλογραμμένο κι' αν είναι το κομμάτι. — «Κηδρομέσ» και «Κάτι που πέρασε της Βενετσιάνικης Νύχτας. Το ένα εστάληθηκε αντικατονικά και είναι υπερβολικά σύντομο. Το άλλο έχασε την επικαιρότητα του και ήθελε επίσης λίγο περισσότερο απλωμα. — Θα εξακολουθήσω.

Τώρα τελευταία μου έχουν μαζευτεί πάρα πολλά κομμάτια που περιμένουν τη σειρά τους να κριθούν. Όσα λοιπόν στέλνετε για τη Σ. Σ. μην απογοητώνεστε που άργει να βγήτε την άγκυρα ή την απόρριψη. Μή φοβάσθε, τίποτα δεν χάνεται. Φθάνει να έχετε υπομονή.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε ανακάνεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10. — Τα εγκρινόμενα ή άνακρινόμενα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται από Α, άνηκου ή αέ άγρία και βσα από Κ, αέ κούρτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Έξυπνο Άστέρι, κ. (ΕΜ). Λήδα, κ. (ΘΧ). Τρελλή Χοροδέρια, κ. (ΠΑ). Μαίστρος, κ. (ΑΒ). Γαρυψής, ά. (ΓΔ). Όστρια, κ. (ΔΕ). Τρεμονάνα, κ. (ΕΖ). Μελαχροινή Νεράιδα, κ. (ΖΖ). Παριζιάνικα Χαμίνι, ά. (ΚΜ). Μαργαρίτα κ. (...). Γκάλικ, ά. (ΑΘ). Μικρά Άρματα, κ. Μελαχροινός Ήπότης, ά. (ΙΣ). Παραμύθια, κ. (ΕΑ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων : Βύρων, ά. Κυρά Κυραλίνα, κ. Λήδα κ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της : Πολυβότη (έλαβα τις λύσεις σου 1-4' οι παραγγελίες σου έξετελεσθήσαν) Χρυσάφεια (δ τόμος του 1928 σου έστάλη την 13 Ιουλίου άρα ή έπιταγή έφαρμυρόθη) Άντ. Κ. Κίτσιαν (έλαβα τις 100 δραχμές κι' εύχαριστώ πολύ είσαι πολύ ευκαίολογημένος) Διαφροστωφή Όλυμπιονίκην. (ή ταχυδρομική έπιταγή είναι πάντα τό ασφαλότερο μέσο γι' άποστολή χρημάτων) Ηρώ (περιμένω γράμμα σου από κει) Ταξιδιώτην (σου είχ' άπαντήσει όταν έλαβα κι' αυτό τό γράμμα σου μην άνοπονηθής ποτέ όταν μαζεύονται πολλά γράμματα, ή άπάντηση βραδύνει) Άστρον της Εύτυχίας (σου τό ένέχρικα και χαιρώ πολύ γι' την άπόφασή σου' θεκάξη τόμους μου έχεις στη βιβλιοθήκη σου ; μπράβο ! λίγοι θάχουν τόσους) Γιολάνταν (έλαβα, εύχαριστώ' έστειλα 6 τετραδία) Άσειδέα (κι' επειδή αυτό είναι άδύνατο. — έπληθή να δημοσιεύονται Άσκήσεις άπ' όλες τις ξένες γλώσσες — προτιμώ να καταργήσω και τις γαλλικές' όχι όμως από φέτος, άφού οι Συλλογές του τρέχ. διαγωνισμού περιέχουν, σύμφωνα με την προκήρυξη, και γαλλικές Άσκήσεις) Διαχάραν της Δευτεριάς (πηγαίνεις στο Σκάνον ; περιμένας λοιπόν νέα από τον Νίλς και τη Δευκοπούπουλη' έστειλα 30 τετραδία' ήπόλοιπο στη διάθεσή σου δρ. 106,60) Μερβίγ (χαιρώ πολύ κι' ελπίζω να εξακολουθήσης) Νηρέα (δεν παράξει' τώρα έχεις δλον τον καιρό' έστειλα δυό δεσμίδες χαρτί λύσεων) Φίλον του Λαού (έστειλα) Έξυπνο Κυστεριώτακι (έστειλα 10 δεσμ. χαρτί λύσεων) Δυσάχατο (σε συγχάρω γι' τό άριστά τό Κρίμα είναι σε παλιά συλλογή' ίσως στα «Άράματα») Προϊνό Κελάδημα (τρία φυλλάδια έστειλα και γι' τό σάταση εύχαριστώ) Οδράνιο Τόξο (έλήθη) Μενεξεδένιο Όνειρο κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 25 Ιουλίου άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 26ου Διαγωνισμού Δύσεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δεχταί μέχρι της 6 Οκτωβρίου.

479. Λεξιγραφος
Πρόθεση κι' ήμερα
"Αν μαζί ένώσης,
Μιά θεά μητέρα
Θά μ'ας φανερώσης.

Πλάνο Δοξάρι
480. Στοιχειόγραφος
Σοφού της άρχαιότητας
"Αν κόψης τό κεφάλι,
Τί αιμοβόρος τύραννος
"Εμπρός σου ξεπροβάλλει!
Γραγευδίστης

481. Στοιχειοτονογραφος
"Ένα μέρος άπ' τό σώμα
Τό κεφάλι του πετά,
Και τόν κόνο του άνεβάζει
Κ' ένα όρος παρουσιάζει
"Από τό βαλκανικά,
Νικηφόρος Οδρανός

482. Αίνυγμα
Τ' άρσενικό μου ζωο
Μικρό και... τρυφερό
Τό θηλυκό μου πάλι
Σέ κράτος ισχυρό.
Λαϊόη του Φασουτλερέβ

483. Πρωϊνόν Γράμμα
Αί ζητούμενα λέξεις έχουν από έν κοινόν γράμμα — τό πρωϊνόν — τό όποϊον άπαντά πρώτον εις την πρώτην, δεύτερον εις την δεύτεραν, τρίτον εις την τρίτην και ούτω καθεξής :
"Ερσέτον — Κράτος της Εύρώπης — Θάλασσα — Κράτος της Άσίας — Πόλις της Θεσσαλίας — Πτηνόν όραϊον.
"Αντά

484-485. Λογοπαίγνια
1. — Πότε ο σκύλος είναι και σκύλος ;
2. — Ποιος σύνδεσμος βρίσκεται στο σωμα σου διπλός ; Παπαροβόνα

486. Μικτόν
κντς - ιο - άλλ

487. Γρόφος
όρος - όρος ή νήμα θόντες γόμμα Τ
Κινεζούλα

Διά τούς Γαλλομαθείς
488. Double Acrostiche
Les premières lettres des mots ci-dessous, ainsi que les secondes; forment deux capitales dans l'Afrique
1. Citadelle hellenique; 2, Espace d'eau; 3, Pays de la France; 4, Faute; 5, Principe. Ιοι.
Ναίς

ΑΥΒΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλου 21

279. Χρυσόστομος (χρυσός, τόμος). — 280. Κρῆσσος (κρῆσ, σός). — 281. Κάου-στος-άριστος. — 282. "Ο αλόος, ή αλλη. 283. Τ Ε Ν Ε Α Ο Σ 284. "Ισος - ός = Τ Κ Ι ις + (Πόρις - ρις) Ο Ρ Τ => Πα + (Νίσυ- ρος - Σύρος => Α Σ Κ Η Τ Η Σ Νι + (Άστός - έκος =>) α. ΙΣΠΑ : Σ Ι ΝΙΑ. — 285-289. Διά του "ΙΟΣ :

Άριότατος, άριος, όποϊος, θεός, Γάιος. — 290. ΠΥΡΡΟΣ (Πέτρος, πΥρ, ΚεΡ- κυρα, βύτΡωχος, Δαναός, Όμηρος). — 291. Άρχή σοφίας φόβος Κυρίου. — 292. Μην είσαι υπέρβητης (μην είς ε, υπέρ όπ. τίς). — 293. La vie.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άλλα στοι- χεία δρ. 8, τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν τών 10 λέξεων 60 λέξιά ή λέξιά με παγία δέ στοιχεία δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. "Ο χροστίος στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τό διπλά "Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΑΒ'—377]
Πρωτομπαίνοντας στο σαλονάκι της Διαπλάσεως χαϊρετώ όλους-ες. Άνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ/οις : κ. Κ. Μανού-σον, δια' "Ε. Α., Τρίπολιν.

"Εξυπνο Άστέρι
[ΑΒ'—378]
Πρωτομπαίνοντας στην κίνησόν της Διαπλάσεως, άλληλογραφώ με μεγάλη διαπλάσοπουλα-ες. Δ/οις : Για την Λήδα, Ταχυδρομικόν Κεφάλιον 12. Άμρό-χωστον (Κύπρου). Λήδα

[ΑΒ'—379]
Πρωτομπαίνοντας στο διαπλάσοκομο ανταλλάσσω τετραδίακι, ήθοποιός. Άπόστολον Χατζόπουλον, Κρήνον, δια' : Πασχαλιά

[ΑΒ'—380]
ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ. — Λυγαριά : φηλή, λειπή, κατανόξανθη, μάτια που βγά- ζουν φωτιές. Σπουδαία πανίστα και νο- λυρθήτρια. Πασχαλιά

[ΑΒ'—381]
Αποτελέσματα διαγωνισμού Κυρά Φρο- σώνης : Α) Σαπουνόφουσα. Β) Δ. Δοσκαίνησος. Λοιπούς εύχαριστώ. Άπαν- τήσεις 6.

[ΑΒ'—882]
[ΑΒ'—119] Μπουμπουλία, Άγνή. Άν- ταλλάσσω τετραδίακι. Δ/οις : [ΑΒ'— 119]. Μίνω Μάους

«ΟΙ ΑΝΕΜΟΙ»

Τώρα με τό καλοκαιρί και την ζέστη την πολλή "Ηρθανε να σας φρεσκάρουν "Ανεμοί εύργετικοί
Και φυσώντας - ξεφυσώντας με ρανία φοβερή, Φίλοι μας, προφολαχθήτα Μην ή προσοπίς σας... βγή !
Πρόεδρος : Τρεμονάνα
Εσπαθώματος : Γαρυψής
Άποκαλόφωαν : Μαίστρος
Διαγωνισμών : Όστρια

[ΑΒ'—384]
Ανταλλάσσω τετραδίακι, καρτούλες, Γεώργιον Μαργαρίκη, Παιταία Μι- χελιδάκη, "Ηράκλειον Κρήτης.

[ΑΒ'—385]
Λέλα μου, γι' τό καινούργιο δυστόχη- μα θυμά σουλητηρία.
"Ελένη, Λούλα

[ΑΒ'—386]
Φεύγοντας γιά θεσ/νική διακόπτω άλληλογραφία με όλους-ες.

[ΑΒ'—387]
Βεδουίνε, σε ξέρω' είσαι δ Σ... αν- ταλλάσσω τετραδίακι ; [ΑΒ'— 194]. Λυγαριά, δέν άπαντάρ ; Σίδη

[ΑΒ'—388]
Νηρέα, στη γιορτή σου στέλνω τις θερ- μότερες εύχες μου.
"Ονειροπλέχτρα

[ΑΒ'—389]
Εύγενή Διαπλάσοπουλα, φηρίσαστε τό ά- ραιότατον ψευδώνυμον

ΑΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ